Do kancelárie vstúpil asistent so znepokojeným výrazom.

„Pane, zaznamenali sme zvýšenú aktivitu na okraji mesta. Už dlho tam nebola takmer žiadna, no za posledné týždne je čoraz intenzívnejšia.“

„Ďakujem. Aj ja som si to všimol. Zistite, kto to je,“ povedal muž v obleku a otočil sa smerom k oknu. V očiach mal zlovestný výraz a zaťal päste, až mu zbeleli hánky.

„Áno, pane,“ povedal poslušne mladý muž a opustil kanceláriu. Vrátil sa asi o hodinu aj so zložkou v rukách.

„Mám pre vás informácie, o ktoré ste žiadali, pane,“ povedal a podal mu zložku.

Muž ju otvoril a vzápätí udrel päsťou po stole, až nadskočili papiere, ktoré na ňom mal uložené.

„Zase ten prekliaty kňaz!“

Filip sedel v bare a dopíjal tretí pohárik. Okolo neho hrala hlasná hudba, slečny boli sporo odeté a páni sa pokúšali nájsť spôsob, ako z nich dostať aj tie posledné kúsky odevu.

„Filip, priznaj sa. Kedy si bol naposledy vonku, niekde si sadnúť?“

Filip sa zasmial.

„Vonku bývam často. Ale nie s takými bláznami, ako ste vy,“ povedal veselo.

Katy si sadla vedľa neho a odpila si z jeho pohára.

„Tak pozor, mladá dáma. Ešte raz a zatknem ťa.“

„A ja ťa zasa nechám ísť,“ povedala Sabina a spolu s Rasťom si prisadli k nim.

Markus s úsmevom pokrútil hlavou. Dobrú náladu prerušil Filipov telefón. Na chvíľu sa vzdialil, aby aspoň niečo počul, a potom sa vrátil k ostatným. Všetci sa zatvárili rovnako znechutene.

„Je mi to ľúto. Musím ísť,“ povedal ospravedlňujúco Filip.

„Ach, fajn. Ideme,“ vyhlásila Sabina a vzala si kabát a kabelku.

„Nie. Pokojne zostaň. Ja to vybavím. Zajtra ti zavolám, ak to bude stáť za to.“

Sabina mu prikývla.

Filip dorazil na miesto činu.

„Tak o čo ide?“ spýtal sa kolegu.

„Pozri sa sám,“ povedal mu a viedol ho bližšie.

Bola to opustená ulička v štvrti na konci mesta.

„Nič tu okrem krvi nie je.“

„Presne tak.“

„A obeť?“ spýtal sa nechápavo Filip.

„Neal Raily. Je v sanitke. Nič mu nezmizlo. Aspoň nie peniaze, telefón ani hodinky.“

Filip prikývol a šiel za zdravotníkom.

„Ako je na tom?“

„Nie dobre. Stratil veľa krvi. Má hlbokú ranu na chrbte. Okraje rany vyzerajú, akoby boli spálené, no predmet, ktorým na neho zaútočili, musel byť veľmi ostrý. Je to ako čistý rez skalpelom, ale podstatne väčších rozmerov.“

„Ďakujem,“ povedal Filip a prehrabol si vlasy.

Vrátil sa späť na miesto, kde chlapca našli. Žiadne stopy po boji, žiadne odtlačky. Jednoducho ho tam niekto prebodol tak rýchlo, že si to chlapec ani nestačil uvedomiť, a rovnako rýchlo, bez stopy, aj zmizol.

Filip mal na tom mieste zvláštny pocit, aký necítil už veľmi dávno. Snažil sa mu však nevenovať pozornosť.

K prípadu sa vrátil až v pondelok v práci. Volal do nemocnice, no chlapec stále nebol schopný vypovedať. Okrem toho mal na stole ďalšiu kopu papierovania. Nepríjemný pocit z toho miesta mu však zostal.

O pol jedenástej v noci ho znova zavolali k prepadnutiu. To isté miesto, rovnaký spôsob, žiadne stopy.

Filip začal byť nesvoj. Tušil, čo sa deje, a obával sa toho, čo príde, ak ho jeho zmysly neklamú. V kútiku duše dúfal, že sa mýli.

No v stredu, uprostred daždivej noci, jeho telefón znova zazvonil. Práve sedel v kuchyni a rozprával sa s Markusom. Znepokojene sa pozrel na číslo a zdvihol. Bola to, ako inak, Sabina.

„Budem hádať. Ďalšie prepadnutie v tej diere,“ povedal Markus.

„To je už tretie.“

Filip pokrútil hlavou a niekomu napísal. Potom si vzal kabát, rozlúčil sa s Kráskou, jeho huňatým psom, oficiálnym menom Linda, nasadol do auta a zamieril k miestu činu.

Lara sedela na gauči a hľadela do prázdna. Bola vyčerpaná. Z kuchyne za ňou prišiel Tim a v rukách niesol šálku čaju a kávy. Položil ich pred ňu na stôl a sadol si vedľa nej.

„Bolí to," povedala bez toho, aby sa čo len o kúsok pohla.

Tim ju pohladil po chrbte.

„Ja viem. A ešte chvíľu bude."

Nič mu na to nepovedala, len sa načiahla za šálkou.

Timovi prišla správa. Vzdychol si a pokrútil hlavou.

„Musím ísť. Potrebujú ma."

Smutne na neho pozrela a prikývla.

„Niečo vážne?" spýtala sa, keď sa už obúval.

„Zrejme áno. Polícia mi často neposiela esemesky."

„Chcú iba teba?"

Tim na chvíľu zadržal dych a vzpriamil sa.

„Chceš ísť?"

„Možno budem vedieť pomôcť."

„Lara, nemusíš ísť."

„Bojíš sa, že to nezvládnem?"

Prišiel bližšie k nej a chytil ju za ramená.

„Ty toho zvládneš viac než ktokoľvek, koho poznám. Chcel som, aby si si oddýchla."

„Budem v poriadku."

„Dobre. Počkám."

Lara vybehla do izby a prezliekla sa. O chvíľu už sedeli v aute. Nikto z nich neprehovoril. Až keď sa priblížili k cieľu, ticho prelomil Tim.

„Cítiš to?"

„Áno. Celá táto časť je tým priam nasiaknutá."

Po chvíli zaparkoval a vystúpili z auta. O kúsok ďalej videli policajné autá a uzavretú časť ulice. Filip zatiaľ nedorazil, a tak Lara vytiahla preukaz z nemocnice.

„Som lekárka. Pozriem sa na neho," povedala.

Tim si čupol k chlapcovi a dotkol sa jeho spánkov. Chlapec sa hneď prebral a vyľakane sa na nich pozrel.

„Len pokoj. To bude dobré. Len dýchaj. Pomaly," povedal mu Tim.

Chlapec sa párkrát zhlboka nadýchol a jeho pohľad sa vyčistil. Lara si čupla k nemu z druhej strany.

„Ahoj," povedala mu.

„Ahoj," pozdravil ju a pokúsil sa preglgnúť, no v ústach mal úplne sucho.

S Timom ho ticho sledovali.

„Čo sa stalo? Kto ste?"

„Som Tim a toto je Lara. Pokúšame sa zistiť, čo sa stalo. Spomínaš si na niečo?"

Pokúsil sa posadiť. Tim mu podal ruku, no chlapec sa bolestne zatváril.

„Čo ťa bolí?" spýtala sa ho Lara.

„Mám pocit, že všetko, ale najviac chrbát."

Lara sa pozrela na jeho tričko. Bolo vlhké od krvi. Trocha ho nadvihla. Pod ním mal škaredú ranu.

„To nič. V nemocnici sa ti o to postarajú. Budeš v poriadku. Ako sa voláš?"

„Andy."

„Andy, vieš, kto ti to urobil?" spýtal sa ho Tim.

„Ja neviem. Nepredstavili sa mi," povedal nervózne.

„Hej, hej. Pokoj. Iba si skús spomenúť aspoň na jedného z nich," požiadala ho pokojne Lara.

Andymu sa v mysli čosi vynorilo.

„Mal tetovanie. Na ľavom predlaktí. Nevidel som ho celé, ale vyzeralo to ako škorpión. A za uchom... neviem. Nejaké znaky. Mali masky, ale keď odchádzal, dal si ju dole. Už mi bol chrbtom."

Lara stŕpla.

„Lara?" spýtal sa jej napäto Tim.

Tá mu však neodpovedala. Tim sa otočil k Andymu.

„Andy, ďakujeme. Veľmi si nám pomohol. Pomoc je na ceste. Budeš v poriadku."

Po chvíli dorazil aj Filip. Sabina prišla chvíľu pred ním a zhovárala sa s jedným z policajtov. Filip šiel rovno k nej.

„Počúvam," povedal.

„Znova. To je v tejto štvrti už tretí za posledný týždeň. Niečo sa tu deje. Toto nevyzerá ako bežné prepadnutie. Nejde o krádeže. Niekto tu v tejto štvrti jednoducho prebodáva ľudí."

„Sabina, pokoj. Kto ho našiel? Nevidím tu záchranku."

„To je divné. Práve som hovorila s lekárkou, ktorá je pri ňom. Má ranu na chrbte, je v šoku, ale keď ho prevezú do nemocnice a ošetria, budeme s ním môcť hovoriť."

„Má aj meno?"

„Andrej Nerton."

„Prečo tých zločincov vždy láka noc a takéto mizerné počasie? Nemôžu niekedy niečo spáchať aj za slnečného dňa?" zahundral Filip.

„Nechcel by si, aby ti rovno priniesli koláč a kávu? Niekto mu zavolal záchranku."

„Nebol by som proti," pousmial sa Filip a pokračoval. „Niekto mu zavolal záchranku? Kde je? Možno niečo videl."

„Ani pri jednej z obetí sa nikto nenašiel, ale niekto im zavolal pomoc."

„Zisti, či sa ten niekto predstavil. Snáď tentoraz budeme vedieť viac."

„Tentoraz?"

„Oslovil som jedného svojho známeho. Vie o takýchto nezvyčajných prepadnutiach možno viac."

„Takže konzultant? Kde všade máš styky?"

„Ver mi, Sabina, takmer všade. Ak sa nemýlim, už sú pri ňom."

„Ahoj," pozdravil Tim.

„Ahoj. Som rád, že ste si našli čas. Lara, rád ťa vidím."

„Aj ja teba. Už je to nejaký čas."

„Toto je moja kolegyňa Sabina Wiliamsová. Sabina, toto sú moji konzultanti Lara a Tim."

„Teší ma," povedala Sabina a podala si s nimi ruky. „Myslela, som si, že ste záchranári," povedala trocha zmätene Sabina.

„Takže? Čo mám dať do hlásenia?" spýtal sa ich Filip.

„Že ti tu behajú príšery z iného sveta."

„Veľmi vtipné. Toto je už tretí, Tim.“

Ten mu pozrel priamo do očí.

„Filip, keby si nevedel, o čo ide, tak by si ma nevolal. A nájdi Richarda. Treba to zastaviť, lebo on nebude posledný. Lara?“

Tá však odrazu zvážnela a takmer zdrapla Andyho za ruku. Bolo počuť, ako prichádza sanitka.

„Lara, musíme ísť,“ povedal jej Tim, no ona ho ešte chvíľu držala.

Sklonil sa k nej a pevne ju chytil za ramená, aby jej pomohol vstať. Potom sa k Andymu na chvíľu sklonil on. Dlaňou mu privrel oči a Andy upadol do akéhosi sna.

„Vypadnime odtiaľto,“ povedal nakoniec a cestou nezabudol vraziť do Filipa.

Sabina za nimi zarazene pozrela.

„Vysvetlíš mi to?“ spýtala sa ho.

Filip vyzeral veľmi napäto. Pokúšal sa udržať všetky svoje emócie pod kontrolou.

„Nie tu. Poď ku mne na kávu.“

Sabina na neho nechápavo pozrela, ale viac sa nepýtala. Nasadli do auta a zamierili k Filipovi. Markus si práve robil čaj a chystal sa pokračovať v písaní. Krásku ani nenapadlo zdvihnúť sa zo svojho koberca. Iba na chvíľu zdvihla svoju čiernu chlpatú hlavu a spala ďalej.

„Ahoj. Á, Sabina, rád ťa vidím. Opäť v plnom pracovnom nasadení?“

„Dá sa pri Filipovi nebyť?“

Obaja sa rozosmiali, iba Filip bol myšlienkami niekde úplne inde.

„Nechám vás. Majte sa.“

Filip čosi zamrmlal a odniesol dve šálky kávy do jedálne na stôl. Odkiaľsi vytiahol keksy a položil ich ku káve. Sabina ho iba ticho sledovala a čakala, čo príde.

Sadol si oproti nej a nervózne hľadal správne slová, no nijako ich nemohol nájsť. Znova sa postavil a prešiel sa po kuchyni. Keď už to vyzeralo, že vie, čo chce povedať, priblížil sa k stolu. Len čo k nemu prišiel, znova si to rozmyslel a vzdialil sa.

„Evidentne to nie je také jednoduché. Čo keby si sa mi pokúsil vysvetliť, prečo tu tak pobehuješ?“

„Pokúšam sa prísť na to, ako ti vysvetliť niečo, čo sa nedá vysvetliť.“

„Tak nevysvetľuj. Jednoducho to povedz.“

„To sa ti povie... Ach!“ povedal rozhodne, zamieril priamo k Sabine a dotkol sa jej dlaňou pri kľúčnej kosti.

Sabinou sa rozlialo teplo a pokoj. Jej telo sa uvoľnilo a myseľ sa poddala príjemnému pocitu, ktorý vnímala. Trocha omámene na neho pozrela.

Konečne si sadol k nej a vzal do rúk šálku s kávou. Pokojne na ňu hľadel a čakal, kým si vychutná chvíľku oddychu.

„Ako si to urobil?“ spýtala sa o pár minút neskôr.

„Je to dar,“ povedal trocha váhavo, no s úsmevom, akoby bol vďačný, že ho má.

„Keď som prednedávnom sedela na náloži, dotýkal si sa ma. Robil si to tiež?“

„Áno.“

„Vždy, keď sa niekoho dotkneš, tak...“ prestala v polovici vety, pretože ju nevedela dokončiť. No Filip pochopil, na čo sa chcela spýtať.

„Nie. A nerobím to často. Iba vo výnimočných prípadoch.“

V Sabine pomaly doznieval pocit, ktorý jej poskytol Filipov dotyk.

„Dobre. Čo tí dvaja? Lara a Tim. Čo sú zač? A čo mal znamenať ten ich teatrálny odchod?“

„Nebol teatrálny. Iba zodpovedajúci situácii,“ neochotne priznal Filip.

„A Richard?“

Filip dúfal, že to nepočula, no Sabina mala talent počuť vždy všetko, na čo jej nechcel odpovedať.

„Keby to s ním bolo také jednoduché,“ zahundral Filip skôr sám pre seba a viac jej k tomu nepovedal.

„Filip, o čo tu ide?“

Narýchlo nevedel, čo jej na to povedať.

„Toto nie sú obyčajné prepadnutia za účelom krádeže. Nikomu nič neukradli. Všetci mali nejakú hlbokú ranu a boli veľmi zoslabnutí. To nie je práca len tak niekoho, kto nemá čo robiť. Je to zámer. Spôsob, ako nabrať silu.“

„Obávam sa, že ti nerozumiem.“

Z izby vyšiel Markus. Mal unavené oči.

„Prepáčte, hlad bol silnejší,“ ospravedlnil sa.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ho Filip.

„Áno, ďakujem. Som len unavený. Bolia ma oči z počítača. Čo vy? Tvárite sa až príliš vážne.“

„Je to vážne,“ povedal smutne Filip.

Marka to prekvapilo. Ešte nikdy Filipa takto nevidel.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ spýtal sa.

„Nepoznáš nejakého Richarda?“ vyhŕkla Sabina len tak a nečakala odpoveď.

Mark ju prekvapil.

„Poznám.“

Filipa to skôr pobavilo.

„Ty snáď poznáš každého.“

„Nie, vážne. Poznám otca Richarda. Volajú ho aj milosrdný Samaritán.“

„Ako inak…“ uškrnul sa Filip, no vzápätí sa zarazil, pretože Markus poznal toho správneho Richarda. „Tak moment. Odkiaľ poznáš Richarda?“

„Nevrav mi, že pozná Richarda, ktorého potrebujeme,“ poznamenala skepticky Sabina.

„Z nemocnice.“

Filipovi však táto odpoveď nestačila a díval sa na Marka, akoby chcel z jeho tváre vyčítať všetko, čo potrebuje vedieť. Markus to rýchlo pochopil a pokračoval.

„Mám prax v detskom hospici. Tam som ho stretol.“

„Markus, musím to z teba všetko ťahať?“

„Netuším, na čo ho potrebujete, ale tu je číslo. Zavolaj mu.“

„Kedy ti dal číslo na seba?“

„Ja neviem. Asi pred týždňom. Začal tam pracovať iba chvíľu predo mnou. Keď videl, že som nový, prihovoril sa mi. Dosť mi pomohol.“

„Markus, toto je dôležité. Nepovedal niekedy niečo, čomu si nerozumel? Akoby zdanlivo hovoril iba sám pre seba. Možno len nejaká poznámka, ktorá znela, akoby bola určená niekomu inému.“

„Často mu nerozumiem. Je to kňaz a ja som nikdy nebol vychovaný vo viere.“

„Markus, sústreď sa. Čo presne povedal? Nevaroval ťa pred niečím?“

Na chvíľu sa zamyslel, kedy s ním naposledy hovoril, a snažil sa prísť na to, čo by mohlo Filipovi pomôcť.

„Nespomínam si na nič, čo by ti mohlo pomôcť. Keď som s ním bol naposledy, vyzeral vyčerpane, ale nechcel o tom hovoriť. Povedal len, že v noci nevedel spať. Nezdalo sa mi to nezvyčajné. Ak chceš, poviem mu, že prídeš za ním.“

„Nie. To je v poriadku. Ďakujem.“

Filip si prehrabol vlasy a beznádejne sa posadil do kresla. Markus sa venoval svojmu jedlu a Sabina sa pokúšala pospájať nitky, ktoré by ich k niečomu priviedli.

„Máme tu tri obete. Dve sú na tom vážne zle, ale Andy na tom snáď bude lepšie. A znak škorpióna. Skúsim sa pozrieť na nejaké skupiny, ktoré používajú tento znak.“

„No nič. Zajtra sa pôjdem pozrieť za tými dvomi do nemocnice. Snáď už na tom budú lepšie. A uvidíme, na čo si ešte spomenie Andy. Dúfam, že potom budeme o niečo múdrejší.“

„Prečo nepôjdeš za Richardom? Tim to povedal, akoby to bol niekto, kto o tom všetkom vie viac.“

Filip pokrútil hlavou.

„Nie.“

„Môžem za ním ísť ja, ak ty nechceš,“ ozvala sa Sabina.

„Ja tiež. Som s ním takmer každý deň,“ dodal Markus.

Filip sa postavil z kresla a zamieril do kuchyne, kde za stolom sedel Markus a jedol. Vytiahol z chladničky zemiaky, dal ich do mikrovlnky a na chlieb si natrel nátierku. Položil tanier na stôl a sadol si k Markovi.

„Sabina, poď si niečo dať. Prepáč, ja som to už nevydržal.“

Sabina prišla za nimi. Filip jej prisunul tanier so zemiakmi.

„Nemám vidličku.“

„Prosím ťa, načo máš ruky?“

„Nevadí ti to?“

„Nie.“

Markus sa pousmial a napokon sa zadíval na Filipa.

„Čo je? Ešte si nikoho nevidel jesť rukami z taniera?“ spýtal sa ho Filip.

Markus mu však neodpovedal, len ho chvíľu sledoval. Filip ho ignoroval a jedol ďalej. Napokon ho Markus oslovil.

„Filip, dáš mi, prosím, kúsok chleba?“

Filip na neho ani nepozrel, len odtrhol kus chleba a podal mu ho. Markus si tak chcel overiť svoju tajnú teóriu a teraz mu to konečne dávalo zmysel.

„Tak kto pôjde za otcom Richardom?“ spýtala sa Sabina.

„Ja,“ povedal rýchlo Markus, aby ho nikto nepredbehol, a pokračoval: „Aj tak s ním budem. Môžem sa pokúsiť niečo nenápadne zistiť.“

„Nemyslím si, že ti niečo povie.“

„O to sa neboj. Povie. Viem, ako na neho.“

„Ak si myslíš, že ho poznáš, tak sa mýliš. Richard sa nenechá len tak manipulovať.“

„To mi je jasné. Nemal som v pláne ním manipulovať.“

„Filip, odkiaľ poznáš toho kňaza? A prečo s ním nechceš hovoriť?“ nevydržala to Sabina.

Filip sa z toho snažil vycúvať.

„S kňazmi sa ťažko spolupracuje. Veď vieš, spovedné tajomstvo a tak. Sú dobrí psychológovia.“

Sabina pokrútila hlavou a nechala to tak. Ďalej to už neriešili.

„Och, do kelu, to je už toľko hodín?“ zhrozene pozrela na mobil. Bolo pár minút po druhej ráno.

„Katyina izba ti je k dispozícii. A Rasťo si už zvykol,“ povedal jej Filip.

„Ako pôjdem ráno do práce?“

„Ja som tvoj šéf, takže buď v pohode.“

Nemalo význam niečo namietať. Toto bola patová situácia.

„Fajn. Pôjdem si ľahnúť.“

„Dobrú noc,“ usmial sa na ňu Markus.

Zostal sedieť v kuchyni a díval sa na Filipa. Ten odložil taniere do drezu a sadol si k Markovi.

„Dáš si niečo na pitie?“ spýtal sa ho.

„Už nie, vďaka.“

Obaja ticho sedeli. Potom Markus pomaly prehovoril.

„Chcel, aby si bol opatrný. Vraj ťa možno bude potrebovať, aby ste zastavili toto šialenstvo,“ povedal vážne Markus. „Nedávalo mi to zmysel. Hovorili sme o tom, kde teraz bývam. Keď som odchádzal, povedal: ‚Povedz bratovi.‘ Netušil som, čo tým myslel.

Spomenul som si na to, keď sme jedli. Ponúkol mi jedlo zo svojho taniera rovnako ako ty Sabine. A keď si odtrhol kus chleba, bolo mi to jasné.“

„Už roky sa nerozprávame. S mojím bratom je to zložité.“

„Čo myslel tým šialenstvom?“

„Všetko okolo môjho brata sa ťažko vysvetľuje. Nie sú to jednoduché veci. A vôbec netuším, ako uzavriem tento prípad. Pribúdajú mi tu obete prepadnutí, ktoré sú na tom tak zle, že s nimi stále nemôžem hovoriť. Nemám sa čoho chytiť. Žiadne stopy, žiadne odtlačky. Nič. Útočníci miznú ako duchovia. A tak skoro sa to neskončí. Ide tu o niečo iné. Niečo väčšie,“ povedal zamyslene Filip, zdvihol sa od stola a zamieril hore schodmi.

Markus zostal sedieť v kuchyni sám.

*****

Lara s Timom dorazili domov, urobili si ďalšiu šálku čaju a sadli si do obývačky. Obaja boli stále trochu roztrasení a nervózni.

„Si v poriadku?“ spýtal sa Tim.

„Snáď ho nájde.“

„Vieš, aký je. S Richardom sú rovnakí. Stále niekde inde, v utajení. Mlčia o sebe a navyše sa už roky nerozprávajú. Kto vie, či Filip vôbec vie, kde je jeho brat.“

„Viem. Ale bez nich to nezastavíme.“

„Tak budeme musieť nájsť niekoho iného.“

„Obávam sa, že nebudeme mať inú šancu.“

„Lara, čo si videla? Kto na neho zaútočil?“

„Mali na rukách a za uchom runy. A jeden z nich mal škorpióna. Tá rana mala byť ako značka. Hrot zbrane bol napustený nejakou látkou. Pokúšala som sa dostať to z neho, ale neviem, či sa mi to podarilo.“

„Poznala si tie runy?“

„Iba niektoré. Hlavne tie, ktoré by som radšej nepoznala.“

„Ako sa cítiš?“

„Som unavená. Ale inak v poriadku.“

„Dobre. Ja ráno pôjdem do školy. Ak chceš, môžem sa cestou zastaviť v nemocnici a povedať, že neprídeš.“

„Pôjdem do práce. Nič mi nie je, Tim. Idem si ľahnúť.“

Tim jej len prikývol a po chvíli šiel do izby aj on. Vôbec sa mu však nedarilo zaspať. Rozmýšľal, ako by sa mohol spojiť s Richardom. Prekvapilo ho, že sa ozval Filip. Ani s jedným z nich nebol už roky v kontakte.

Druhý deň ráno šiel Filip do nemocnice. Chcel hovoriť s Nealom, Samantou alebo aspoň Andym, no ani k jednému z nich ho nepustili. Vypýtal si teda ich lekárske správy a ponáhľal sa do kancelárie. Tam ho už čakala Sabina.

„Ahoj. Máš niečo?“ spýtal sa jej.

„Áno, aj nie. Ten znak škorpióna používala kedysi nejaká sekta, no dnes si ho dá vytetovať kde-kto. Skúsila som pátrať aj po miestnych spolkoch. Je ich tu viac, no nič konkrétne. Zrejme ich budeme musieť navštíviť osobne. A k tým telefonátom... Niekto bol vždy v správnom čase na správnom mieste. Muž. Nikdy sa k obetiam nepriblížil. Zavolal a povedal, že videl, ako niekto niekoho napadol, ale nechcel sa priblížiť. Trikrát ten istý človek. To nie je náhoda.“

„Meno?“ spýtal sa Filip.

Sabina pokrútila hlavou.

„Povedal iba Félix.“

„Félix?“ začudoval sa Filip.

Sabina len prikývla.

„Dobrá práca, Sabina. Bol som v nemocnici, no nepustili ma ani k jednému z nich. Mám však ich lekárske správy. Skús sa pozrieť po niekom, kto vyrába meče na objednávku, a kto si ich objednal. A po miestnych bylinkároch.“

„Ako to súvisí?“

„Tie rany boli podľa všetkého spôsobené mečom. Nože sú ostré iba z jednej strany a okrem toho sú tie rany veľmi široké aj na kuchynský nôž. A obete majú v krvi nejakú látku. Lekári ju zatiaľ presne neurčili, ale obávam sa, že to bude zmes nejakých nebezpečných byliniek.“

„Dobre. Pozriem sa na to,“ povedala Sabina a pustila sa do práce.

Filip sa zatvoril vo svojej kancelárii a napäto sa díval na monitor počítača. Vyzeral, akoby na niečo spomínal.

Laru ráno privítala jej kolegyňa so znepokojeným výrazom.

„Čo sa deje?“ spýtala sa jej Lara.

„V noci priviezli ďalšieho. Tento na tom vyzerá byť lepšie, ale je slabý. Spí. Bola tu polícia. Vypýtali si ich lekárske správy.“

„Dala si im ich?“

„Iba to, čo som musela.“

„Dobre. Vďaka, bež sa vyspať,“ rozlúčila sa Lara so svojou kolegyňou.

Sabina sedela s nosom v počítači a snažila sa vypátrať viac o mečoch a bylinkách, keď sa zrazu pri nej objavil Filip.

„Sabina, pôjdem sa ešte raz pozrieť na miesto činu. Nejako mi to nedá. Niečo sme museli prehliadnuť. Ak by som na niečo natrafil, ozvem sa. Ak budeš mať niečo ty, daj mi vedieť. Platí?“

„Dobre. Zatiaľ som veľa šťastia nemala.“

„Na niečo natrafíš. Poznám ťa,“ usmial sa na ňu Filip a zmizol.

Zaparkoval v uličke kúsok od miesta činu. Obzeral sa, aby našiel dôvod, prečo tí ľudia tadiaľ vôbec prechádzali. Po chvíli mu padla do oka veža kostola. Pobral sa k nemu.

Ulička, v ktorej sa stali prepadnutia, bola skratkou ku kostolu. Prišiel až ku dverám a skúsil ich otvoriť. Na jeho prekvapenie neboli zamknuté.

Vošiel teda dnu. Bol to maličký starý kostolík, no udržiavaný. Najmä v poslednom čase ho opäť prebudili k životu. Filip priam cítil, ako je tento priestor presiaknutý modlitbami. Podišiel bližšie k oltáru a sadol si do lavice.

Sedel tam možno desať minút, keď počul, ako niekto vošiel dnu. Neotáčal sa. Ten niekto bol zrejme kňaz, pretože vošiel do spovednice a zažal svetlo.

Filip sa trochu pousmial a pokrútil hlavou. Ešte chvíľu tam zostal a potom sa pomaly zberal preč. V tej chvíli mu však napadlo, že by sa vlastne mohol s tým kňazom porozprávať. Tí ľudia boli pravdepodobne jeho farníci a možno bude vedieť, čo sa tu vlastne deje.

Nebol veľmi nadšený, že tento rozhovor začne v spovednici, ale nechcelo sa mu dlhšie čakať. Vošiel dnu a pozdravil sa.

„Tak čo ťa trápi, synu?“

„Veľa vecí, otče. Ale hlavne prepadnutia kúsok od vášho kostola. Som policajný vyšetrovateľ a pokúšam sa zistiť, čo sa tu vlastne deje. Možno mi budete vedieť pomôcť.“

Kňaz zostal chvíľu ticho. Pošúchal si oči, prehrabol si vlasy a nakoniec si vzdychol trochu hlasnejšie, než by Filip očakával. Celý čas bol nahnutý dopredu, takže ho Filip cez mriežku nevidel. Nakoniec sa kňaz oprel o stoličku a prehovoril.

„Nie je to irónia?“

Filip sa pousmial, no potom ustarostene prehovoril.

„Nehovor mi, že je to tu znova.“

„Hovoríš to, akoby si to sám nevedel.“

„Už si druhý, čo mi to povedal.“

„Kto ma predbehol?“

„Tim.“

„Čo Lara?“

„Aj tá je už tu. Vieš, kto je za tým?“

„Netuším. A neviem ani, prečo to začalo. Dávam si veľký pozor, aby som do ničoho zbytočne nestrkal prsty. Chodia sem iba študenti. Občas sa stretneme, porozprávame, dáme si čaj a to je celé.“

„Žiadne chvály ani nič podobné?“

„Iba neškodné adorácie. Ale tento kostol bol roky opustený. Možno to vzbudilo pozornosť.“

„Keď som stretol Laru a Tima, povedali mi, aby som ťa našiel. Útočia mečmi a na predlaktí majú škorpióna.“

„Obával som sa, že to bude práve táto sekta.“

„Už si sa s tým niekedy predtým stretol?“

„Áno. Vytiahol som od nich jedného chalana. Ale sú to už roky.“

„Fajn. Ak budem niečo nové vedieť, zastavím sa.“

„Čo tá spoveď?“

Filip neveriacky zdvihol obočie, uškrnul sa a odišiel.

Sabina ho privítala s kopou nových informácií.

„Našla som malý obchodík, kde predávajú a vyrábajú meče. Mám adresu, takže sa tam môžeme zastaviť. A čo sa týka bylinkárov, niekoľko ich je neďaleko tržnice. Aj na nich mám adresu. Majú tam svoje malé obchodíky s bylinkami na všetko.“

„Výborne, Sabina. Ja som zistil, že tí ľudia pravdepodobne patrili do jedného spoločenstva. Tá ulička je skratkou k starému kostolu.“

„Hm, takže sa nám to pomaly rysuje. Niečo ako vojna gangov?“

„Tak to je poriadne pritiahnuté za vlasy, ale niečo také. Poďme sa pozrieť na tie meče," vyhlásil Filip a už aj sa zberali preč.

Predavač bol staručký pán odniekiaľ z východnej Ázie a o mečoch a ich výrobe vedel všetko. Filip mu opísal ranu, akú mali obete, a majster mečov mu hneď povedal, aké typy mečov ich mohli spôsobiť.

„Obojručný meč. Tu je viac možností. Vyzerá to na repliky stredovekých mečov alebo je tu možnosť, že ide o čínske meče z piateho či šiesteho storočia. Alebo veľmi špecifický meč, ktorý len tak nekúpite. Je to šaolinský meč, ale ten je len na objednávku ako zberateľský kúsok. U nás nedostupný."

„Nekupoval si u vás niekto v poslednom čase meče? Alebo nemal niekto väčšiu objednávku?"

„Spolupracujem so šermiarskymi školami a tiež so školami východných bojových umení. Rodičia detí, ktoré tu trénujú, si nechávajú vyrobiť rôzne druhy mečov."

„Môžete nám poskytnúť zoznam vašich zákazníkov, prosím?" spýtala sa ho Sabina.

„Áno. Prinesiem vám ho."

„Ďakujem."

„Vyzerá to, že sme sa ďaleko nedostali. Iba ďalšie pátranie v papieroch," povedal sklamane Filip.

„Tu je ten zoznam."

„Ďakujeme vám. Ak by ste si na niečo spomenuli, ozvite sa, prosím," požiadal ho Filip a nechal mu svoju vizitku.

Predavač si ju vzal a s úsmevom prikývol.

„Čo tie bylinky?" spýtal sa Filip, keď už sedeli v aute.

„Sú tu kúsok."

Prešli asi o dve uličky ďalej a našli malé, schované obchodíky s bylinkami. Vošli hneď do prvého z nich. Nikoho vnútri nevideli, a tak sa obzerali okolo seba a ovoniavali bylinky visiace zo stropu.

„Želáte si?" spýtalo sa dievča za pultom.

„Dobrý deň. Som policajný vyšetrovateľ Filip Simon a toto je moja kolegyňa Sabina Wiliamsová. Nekupoval u vás niekto v poslednom čase bylinky, ktoré by mohli mať nežiaduce vedľajšie účinky, ako sú únava, vyčerpanosť, možno nejaké halucinogénne účinky?"

„Wau. No, to bude ťažké. Pretože bylinky samy osebe, aspoň tie, ktoré tu mám, takéto účinky nemajú. Nie samy osebe. Ale ak ich správne namiešate, môžete niekoho pokojne aj zabiť a nikto to nezistí.“

„Tak toto som nečakal. Viete niečo také namiešať?“

Dievčina zaváhala. Ale klamať nemalo zmysel.

„Áno.“

„Nechal si niekto niečo také namiešať?“

„Nie. Ale dokáže to každý, kto sa trochu venuje bylinkám.“

„Hovorí vám niečo toto?“ spýtala sa Sabina a ukázala jej popis látky, ktorú lekári nevedeli identifikovať.

Dievčina až zbledla.

„Takže áno,“ povedal Filip.

„Ale toto určite nie sú liečivé bylinky.“

„Mohli by mať smrteľné účinky?“

„Áno,“ povedala ešte stále úplne bledá.

Filip a Sabina okamžite zamierili do nemocnice.

„Ako je možné, že dievča z obchodíka s bylinkami vie presne, čo to je, a lekári nie?“

„Pretože lekári určili chemické zloženie. Mali by vedieť, že sa tieto látky nachádzajú v bylinách, len si to zrejme nedali dohromady.“

„No ďakujem pekne.“

O pár minút už boli v nemocnici a pokúšali sa dostať k ošetrujúcemu lekárovi tých troch, no toho nebolo možné zastihnúť. Povedali teda, čo mali na srdci, sestričke a dúfali, že to bude brať vážne a oznámi to lekárovi.

Potom sa vybrali navštíviť jednu zo škôl bojových umení. Tam sa toho veľa nedozvedeli. Vrátili sa späť na oddelenie, kde Sabina strčila nos do zoznamu, ktorý im dal predavač mečov. Filip sedel u seba a pátral po sekte so škorpiónom.

O piatej to obaja zabalili a šli domov.

*****

Boli tri hodiny ráno, keď sa Lara prebudila zo spánku. Na jej prekvapenie Tim sedel na posteli a díval sa na ňu.

Richard sa v rovnakom čase zobudil z ťažkého sna, ktorý ho mátal celú noc.

U Filipa v byte sa rozsvietili svetlá na chodbe. Filip počul kroky a spozornel. Aj on sa prebral z nepokojného spánku. Markus vyšiel z izby a smeroval do kuchyne. V rukách držal telefón a nervózne sa naň díval.

„Tiež nevieš spať?“ spýtal sa ho Filip, keď vyšiel z izby a zišiel dolu.

Mark sa však na neho zadíval s neurčitým pohľadom.

„Čo je?“ spýtal sa Filip.

„Ja neviem. Písala mi Katy. Celkom tomu nerozumiem.“

Filip do neho zabodol pohľad a vzal si Markov mobil. Roztrasenou rukou si prehrabol vlasy, naprázdno preglgol a strčil mu mobil späť do ruky. Vbehol do svojej izby a zúfalo sa pokúšal nájsť svoj telefón, no nikde ho nevidel. Zbehol dolu do kuchyne a rozhliadal sa po stole aj gauči, no nikde ho nemohol nájsť. Prekutal vrecká na kabáte, ale ani tam nebol. Vybehol späť hore.

„Môžem si požičať tvoj mobil?“ spýtal sa Marka.

Ten mu ho bez otázok podal. Filip zavolal Katy.

„Ahoj. To som ja. Veľmi ma to mrzí, netuším, kde mám telefón, ale neboj sa. Všetko bude v poriadku. Pokojne sa ulož, zhlboka sa nadýchni. Som s tebou,“ snažil sa ju upokojiť Filip a sadol si na schody, pričom si prehrabol vlasy.

Vyzeral naozaj nervózne, no na jeho hlase po tom nebola ani stopa.

„Tak a teraz zatvor oči. Katy, neexistuje nič, čo by ťa mohlo odo mňa odlúčiť, a ty to vieš. Nikto mi ťa nevytrhne z rúk. Nedovolím, aby ti niekto ublížil. Si moja milovaná. Katy, ty vieš, komu patríš, a nič na svete to nezmení. Nech by sa dialo čokoľvek, nech by si urobila čokoľvek, nevzdám sa ťa.“

Filip sklonil hlavu. Tieto jeho slová zneli inak. Mark sa na neho prekvapene díval. Filip bol chvíľu ticho a potom pokračoval, ale už to bol znova Filip, ktorého poznal.

„Mrzí ma, že nemôžem byť s tebou. Dobrú noc, Katy.“

Filip vstal a otočil sa k Markovi. Ten na neho ešte stále prekvapene hľadel.

„Je v poriadku? Čo to bolo?“ spýtal sa ho Markus.

„Bude. Čo ty?“

„Nič nezvyčajné. Iba nespavosť,“ povedal mu.

„Dúfam. Keby niečo, zobuď ma. Ale už by malo byť všetko v poriadku. Nájdem toho, čo mi tu robí neporiadok, a zavriem ho, až sčernie,“ povedal podráždene Filip.

Sabina tiež nespala najlepšie. Keď otvorila oči, Rasťo sedel na posteli opretý o stenu a díval sa na ňu.

„Si v poriadku?“ spýtala sa ho.

„Mal som iba veľmi zlý sen, ale ako vidím, ani tebe sa nespí najlepšie.“

„Nie. Nejako sa neviem uložiť.“

„Poď ku mne,“ povedal Rasťo a objal ju.

Sabina sa cítila bezpečne a pokojne. Skoro ako keď sa jej dotkol Filip. Po chvíli obaja v objatí zaspali.

Ráno v práci začali obaja v plnom nasadení.

„Nemám pre teba dobré správy,“ privítala ho Sabina.

„Ani ja pre teba. Čo sa stalo?“

„V noci bolo ďalšie prepadnutie. Zhruba okolo tretej ráno. Pred chvíľou mi volali. Obeť sa volá Ines Kairová. Mala dvadsaťšesť a pracovala ako konzultantka na strednej škole.“

„Pracovala?“

„Nepreżila to,“ povedala Sabina vážne.

Filipom až trhlo.

„Dobre. Ideme.“

„Čo si chcel povedať ty?“

„Že tu máme tretiu vraždu.“

„Čože?“

„Tí dvaja v nemocnici dnes v noci zomreli.“

Filip a Sabina dorazili na miesto činu. Bola to opustená ulička v rovnakej štvrti ako predtým.

„Pravdepodobne aj ona mala namierené ku kostolu,“ poznamenala Sabina.

„To nedáva zmysel. Prečo by sem chodila ráno o tretej?“

„A čo ten kňaz? Ten otec Richard.“

Filip jej na to nič nepovedal, len si vzdychol a podišiel k obeti, kde už na neho čakal patológ.

„Pán Simon. Chcel by som povedať, že vás rád vidím, ale nie za týchto okolností. Obeť podľahla zraneniam, ktoré jej spôsobili. Má veľmi hlboké rany, ktoré zapríčinili, že

vykrvácala. Ale musím povedať, že si nie som istý, čím boli spôsobené. Okraje rán sú spálené, no zranenia spôsobil ostrý predmet. Podľa tvaru by som povedal, že nôž nabrúsený z oboch strán. A určite nebol malý.“

„Meč...“ podotkol Filip.

„Áno. Alebo niečo také. Ostatné rany vyzerajú ako veľmi hlboké škrabance. Akoby sa ju niečo pokúšalo roztrhať. To je zatiaľ všetko.“

„Ďakujem, pán doktor.“

Filip sa mu poďakoval a šiel k autu.

„Filip, musíme ísť za otcom Richardom. Ak tí ľudia patrili do jeho spoločenstva, možno bude vedieť, o čo tu ide.“

Filip si prehrabol vlasy, otvoril dvere a sadol si dnu. Z vrecka vytiahol mobil a vytočil číslo. Sabina si myslela, že volá Markovi alebo na oddelenie. Filip však volal úplne niekomu inému.

Sabine sa zdal nervózny. Dokonca aj jeho hlas tak znel. Bez pozdravu začal hovoriť.

„Niekto ti vraždí ovečky. Sme na ceste.“

Osoba na druhej strane len takmer chladne povedala:

„Vieš, kde ma nájdeš.“

Sabina sa len nemo dívala na Filipa, ktorý bol nahnevaný, a hneď ako zložil, naštartoval.

O chvíľu už boli v meste, kde zaparkovali pri farskom kostole. Hneď vedľa bola aj fara a pri jej dverách stál muž v rifliach a mikine. Díval sa na nich.

Filip zamieril priamo k nemu. Muž otvoril dvere a nechal Filipa vojsť. Sabine sa však predstavil a podal jej ruku.

„Vitajte. Som Richard. Prosím,“ naznačil jej, aby vošla.

Bola trochu v rozpakoch a nevedela, čo si má myslieť ani čo čakať od tejto zvláštnej návštevy. Filip už bol vnútri a stál opretý o dvere kancelárie. Richard vošiel dnu a Filip so Sabinou hneď za ním.

„Viem, že Neal a Samanta sú v nemocnici vo vážnom stave. Andrej bol na tom lepšie.“

„Neal, Samanta a Ines dnes v noci zomreli.“

Richard vstal zo stoličky, na ktorej sedel, a nervózne si prehrabol vlasy. Sabina si to nevšimla.

„Čo sa stalo Ines?“ spýtal sa zhrozene.

„Niekto ju pravdepodobne prebodol a mal v úmysle ju roztrhať. Nevieš, kto by to mohol byť? Mali ste včera nejaké stretnutie? Nemáš tam nových ľudí?“

„Nemám tam nikoho nového. A včera nie.“

„Nevieš, prečo bola o tretej ráno v uličke kúsok od kostola?“

„O tretej?“ spýtal sa Richard.

„Áno. Aj ja som bol hore a Katy mala poriadne zlý sen.“

„Ale nie. Je v poriadku?“

„Áno. Volal som s ňou ešte v noci. Upokojila sa a zaspala, ale vôbec sa mi to nepáči. Richard, čo sa tu deje?“

„Dobre vieš, čo sa tu deje,“ povedal Richard ráznejšie, než sám čakal, a odvrátil sa od Filipa, ktorý pri pohľade na neho iba prižmúril oči.

„Otec Richard, prečo by bola Ines tak neskoro v noci v blízkosti kostola?“

Filip uznanlivo pozrel na Sabinu, no tá hľadela na Richarda a čakala na odpoveď.

„Hm... ja neviem. Netuším, čo by ju mohlo tak neskoro priviesť až tam,“ povedal váhavo, no Sabina vedela, že klame.

Filip sa zatváril nespokojne.

„Nie si dobrý klamár. Nikdy si nebol. Tak von s tým.“

Richard na nich s obavami hľadel.

„Filip, ty vieš, o čo tu ide.“

Sabina sa na nich nechápavo dívala. Odkiaľ sa tí dvaja poznajú? A prečo sa teda Filip nechcel stretnúť?

Vtedy zbadala, ako si Richard znova nervózne prehrabol vlasy, a prekvapene na neho pozrela.

„Čo je?“ spýtal sa.

Filip pochopil a uškrnul sa.

„Sabina, dovoľ, aby som ti predstavil otca Richarda Simona, môjho staršieho brata.“

Sabina priam zalapala po dychu.

„Ty si jej vôbec nepovedal, že som tvoj brat? Aj keď... prečo ma to vôbec prekvapuje?“

„Dobre. Toto spracujem neskôr. Vy možno viete, čo sa tu deje, ale ja stále nie. Tak o čo tu, do kelu, ide? A prečo bola Ines tak neskoro v noci pri kostole?“

„Obávam sa, že Ines sa zaplietla s nesprávnymi ľuďmi. Už dlhší čas som to tušil, ale nebol som si istý. Zrejme sa tam mala s niekým stretnúť.“

„Prejdem jej telefónne hovory a zistím, s kým. Je nejaká pravdepodobnosť, že aj ostatní mali takéto kontakty?“

„Nie. Ich iba niekto potreboval odpratať z cesty.“

„Tušíte, kto by to mohol byť?“

Richard narýchlo nevedel, čo jej má odpovedať, a pozrel na Filipa.

„Sabina, chcem, aby si sa držala ďalej od prípadu.“

„Prosím? To nemôžeš! Prečo?!“

„Presne takúto reakciu som čakal,“ zahundral si pre seba Filip a pokračoval. „Pretože tu nejde o vrahov, násilníkov ani o zločin z vášne alebo kvôli peniazom. Toto sa deje kvôli náboženstvu.“

„No a? Aj tak sú to stále iba ľudia,“ povedala Sabina, no Filip s Richardom akosi nenápadne zadržali dych.

„Áno. Tí, čo páchajú zločiny, sú ľudia. Ale sú pod vplyvom niečoho, alebo možno skôr niekoho iného.“

„Ako to súvisí s tým, že sa mám držať ďalej?“

„Nechcem, aby sa ti niečo stalo.“

„Myslíš si, že po tom, čo sme prežili, ma toto zastaví?“

Filip sa zhlboka nadýchol. Richard ich iba ticho sledoval.

„Hm, dobre. Prejdi posledné hovory Ines, pozri sa na príčinu smrti Neala a Samanty. Ak sa dá, pokús sa zistiť niečo o tom tetovaní. Ja sa cestou zastavím za Katy a ešte sa potrebujem porozprávať s Richardom. Keby niečo, volaj.“

Sabina mu prikývla, rozlúčila sa s Richardom a šla na oddelenie.

Richard a Filip zostali sami.

„Dúfal som, že sa to už nezopakuje,“ povedal potichu Filip.

„Ja tiež,“ súhlasil Richard. „Odkedy si taký mäkký?“

„Nie som mäkký a Sabina by pátrala aj tak. Okrem toho je iba málo toho, čo by ju vydesilo alebo odradilo.“

„Keby si jej vysvetlil, že jej pôjde o život?“

„Vysmiala by sa mi do tváre.“

Richard na neho pochybovačne pozrel.

„Je snáď blázon?“

„Nie. Iba pred nejakým časom sedela na odistenej náloži.“

„Moje nervy. Cítil som z nej niečo zvláštne, ale nebol som si istý, čo to je. Teraz to dáva zmysel. Čo si myslíš o tom sne?“

„Neviem. Možno len zachytila, čo sa dialo okolo. Katy to akosi podvedome vycíti,“ povedal zamyslene Filip.

„Fajn. Keby niečo, ozvi sa mi. A nehraj sa na hrdinu. Daj mi vedieť, keď budeš potrebovať pomoc. Čokoľvek.“

„Vďaka, Richard. Asi ti nemusím vysvetľovať prečo…“

„Ja viem. Ale keď bude toto za nami, mali by sme sa konečne porozprávať.“

Filip mu iba smutne prikývol.

Sabina medzitým pátrala, kde sa dalo, a pre Filipa mala kopu ďalších informácií, ale aj otázok.

*****

Lara prišla ráno do práce, kde ju čakalo nepríjemné prekvapenie.

„Ahoj, Lara. Nemám pre teba dobré správy. Tvoji pacienti, Samanta a Neal, v noci zomreli a okrem toho znova niekoho prepadli.“

Lara na ňu takmer vyľakane hľadela.

„Kde je?“

„Nepreżila to.“

Larou až trhlo.

„Hm, dobre. Ďakujem. Čo Andy? Ten je v poriadku?“

„Áno.“

Lara okamžite volala Timovi. Ten jej však nebral. Pobrala sa teda za Andym.

„Dobré ráno. Tak ako sa dnes cítite?“

Andy sa na ňu usmial.

„Dobré ráno. Ďakujem. Je mi fajn. Rád by som už šiel domov.“

„To verím. Pozriem sa na vás, urobíme posledné vyšetrenia a ak bude všetko v poriadku, zajtra ráno môžete ísť domov.“

„Budem rád. Ste v poriadku?“

„Prosím?“ spýtala sa zaskočene Lara.

„Vyzeráte unavene.“

„Ach, áno. Nevedela som v noci poriadne spať, ale to nič. Tým sa naozaj nemusíte trápiť.“

„Opäť ste v noci niekoho zachraňovali?“

Lara stŕpla.

„Ako to myslíte?“

„Ja som si na niečo spomenul. Možno by som mal hovoriť s políciou.“

„No, pokiaľ ste si na niečo spomenuli, je to jednoznačne dobré znamenie.“

„Spomenul som si na vás. Boli ste pri mne. Vy aj s nejakým mužom. Kto ste?“

„Andy, v prvom rade sa upokojte. Na čo presne si pamätáte?“

„Čo sa stane, ak vám to poviem? Ako viem, že mi niečo neurobíte? Ste predsa lekárka.“

„Pokojne môžete požiadať, aby vám zmenili ošetrujúceho lekára.“ Andy pokrútil hlavou a usmial sa na ňu.

„To nebude nutné. Verím vám. Tí dvaja, ktorých tiež prepadli ako mňa, zomreli, však?“

„Áno.“

„Boli to moji priatelia. Poznal som ich. Stretávali sme sa v kostole kúsok od miesta, kde nás prepadli. Zrejme som naživе iba vďaka vám.“

„Andy, veľmi ma to mrzí. Nevedela som, že sa poznáte. Možno by ste mali naozaj hovoriť s políciou.“

„Myslíte si, že sa tu niekto zastaví?“

„Ak nie, môžem zavolať na políciu, aby niekoho poslali.“

Andy jej prikývol. Nechala ho samého a pokúšala sa dovolať Timovi. Ten jej po chvíli zavolal späť.

„Prepáč, mal som hodinu, nemohol som zdvihnúť.“

„Zabudla som. Ani som si neuvedomila, koľko je hodín. Tí dvaja dnes v noci zomreli. A Andy si ma pamätá a poznal aj tých dvoch.“

„No, na jednej strane je to dobre. Na druhej netuším, ako si nás môže pamätať. Keď skončím, prídem za tebou.“

„Dobre. Vďaka.

*****

Keď Filip odchádzal od Richarda, zavolal Sabine.

„Ahoj, zistila si niečo?“

„Ahoj! Nie je toho veľa, ale prešla som jej hovory. V poslednom čase často telefonovala s nejakým Leonardom Kohenom. Pracuje v právnickej firme a patrí medzi najobávanejších protivníkov v súdnej sieni. Ich telefonáty trvali takmer hodinu. Bolo by dobré zistiť, o čom sa zhovárali. Nič z jej života nenaznačovalo, že by potrebovala právnickú radu, takže zrejme šlo o niečo osobné. Volala som aj do nemocnice. Pitevnú správu budeme mať pripravenú asi o hodinu. Snáď sa niekam posunieme.“

„Ďakujem, Sabina. Ja sa ešte idem pozrieť za Katy, potom sa vrátim na oddelenie a môžeme ísť spolu do nemocnice. A zatiaľ by si nám mohla dohodnúť stretnutie s pánom Kohenom.“

„Dobre.“

Sabina chvíľu mlčala, no napokon sa odhodlala k otázke.

„Filip, o čo tu ide? Môžeme sa o tom, prosím, porozprávať? Začína ma to desiť a to sa mi nestáva.“

„Vieš čo, kým prídem, chcem, aby si si urobila kávu. Choď do mojej pracovne, tam si ju v pokoji vypi. Pokojne mi prehrab všetky zásuvky. Aj tak by si to urobila. Budem sa ponáhľať.“

„Nie je to zase až také zlé, ale možnosť hrabať sa v tvojich veciach je veľmi lákavá.“

„Je mi to jasné. Tak to využi.“

Filip sa potom pobral do školy za Katy. Chvíľu čakal, kým mala prestávku.

„Ahoj. Spala si potom dobre?“

„Ahoj. Rada ťa vidím. Áno. Potom už áno. Čo to bolo?“

„Bola to ťažká noc. Richard je v meste. S Markom sa dokonca poznajú. Ak budeš chcieť, zastav sa za ním.“

„Nevedela som, že je v meste. Dobre. Možno pôjdem.“

„Si v poriadku?“

„Áno. Nič mi nie je. Ale rada by som ho znova videla.“

„Drž sa. Ja idem chytať zločincov.“

„Veľa šťastia,“ povedala s úsmevom Katy a pobrala sa do triedy.

Filip sa ponáhľal na oddelenie za Sabinou. Keď vošiel do svojej pracovne, Sabina sedela za jeho stolom a prehrabávala sa v jeho papieroch a starých fotkách. Filip sa na ňu usmial.

„Ako vidím, využila si príležitosť. Ako ti je?“

„Som v poriadku, len tomu nerozumiem. A to ma znervózňuje. Nikdy som ťa takéhoto nevidela. Dozvedám sa o tebe príliš veľa vecí a všetky sú čudné. Začalo sa to pred tromi rokmi. Vlastne to začalo, keď si prevzal oddelenie. Nikdy neviem, čo sa o tebe dozviem.“

„Pretože sú to väčšinou veci, ktoré sú buď tajné, alebo sa o nich bežne nehovorí. Alebo sú zapadnuté prachom.“

„Ako tvoj brat?“

„Hm... môj brat...“

„Nerád o ňom hovoríš? Nezdalo sa, že by ste si boli až takí cudzí.“

„Nie. Ale hovoriť o Richardovi alebo byť s ním je ako vŕtať sa v starých ranách.“

„Prepáč. Nechcela som.“

„To je v poriadku. Takže, čo chceš vedieť? Len nehovor, že všetko.“

„Dobre. Máme tu tri obete, ktoré chodili do rovnakého spolku, a zrejme nejakú skupinku šialencov, ktorí sa rozhodli odstrániť členov spolku. A robia to vážne nechutným spôsobom. Ak zistíme, čo ich zabilo, dostaneme sa aj k tým šialencom. Do toho celého však stále nezapadajú Lara a Tim a čudný odkaz, aby si našiel Richarda. Podľa všetkého ty, tvoj brat a tí dvaja viete presne, o čo ide, ale najskôr sa potrebujete stretnúť, aby ste to mohli zastaviť. Ale tebe sa do toho nechce z nejakého pravdepodobne osobného a bolestného dôvodu. Mne ako vyšetrovateľovi to značne komplikuje pátranie, pretože mi zamlčujete dôležité informácie, ktoré by ma mohli priviesť bližšie k vypátraniu vraha alebo vrahov. Takže môj ďalší krok bude zistiť, kto je tá vraždiaca tlupa, a nájsť spôsob, ako ich chytiť. Jednoduché.“

„Ale?“

„Ale niečo tu nesedí. Pátrala som po tom tetovaní. Nosia ho prívrženci nejakého náboženského kultu, ktorý pôsobí snáď na celom svete. A mám silné podozrenie, že pán Kohen patrí medzi nich. Mimochodom, bude mať na nás čas až v pondelok pred obedom.“

„Dobrá práca, Sabina.“

„Prečo Lara a Tim chceli, aby si našiel Richarda? Akú rolu v tomto hráte vy? Dobre, pochopím prečo Richard. Vedie skupinku, v ktorej mu vraždia členov. To by naštvalo aj mňa. Ale prečo ich vraždia?“

„Pravdepodobne preto, že Richard znova pchal prsty, kam nemal.“

„Myslíš, že to vyprovokoval Richard?“

„Nie je to vylúčené. Možno to urobil aj neúmyselne. Ale rozpútal tým peklo na zemi. A to doslova.“

„Ako do toho zapadajú Lara a Tim? A ty?“

„Sú veci medzi nebom a zemou. Či už tomu veríš, alebo nie, je tu aj istá duchovná sféra. Povedzme, že existujú bytosti, ktoré ľudí, akých združuje práve môj brat, nemajú v láske. Považujú ich za nebezpečných nepriateľov. A nepriateľov treba zastaviť. Samozrejme, nie vždy to robia takýmto spôsobom. Ale pokiaľ zlyhajú všetky povolené prostriedky, prichádza na rad čosi takéto. Richard zrejme natrafil na veľmi hlboko veriacich. Okrem toho existuje čosi ako brána. Prechod, cez ktorý ľahšie preniknú medzi ľudí. A tá je podľa všetkého otvorená. Práve kvôli nej sa to týka mňa, Tima a Lary. Môžeme ju zatvoriť.“

„Už ste to niekedy urobili?“ spýtala sa s obavami Sabina.

„Áno. Ale to bolo už veľmi dávno. Potom som sa prestal rozprávať s Richardom. Nevedel som, kde je. Samozrejme, cez rodinu sa ku mne dostali aké-také informácie, ale nikdy som sa nepýtal na viac, než sami spomenuli. A predo mnou ho nespomínali často.“

„Čo Katyina mama a otec?“

„Amanda je prostredné dieťa. Ona nechcela mať s týmito vecami nič spoločné. Ako jediná z nás si držala odstup. Preto poslala preč aj Katyinho otca. Ten je do týchto vecí namočený viac než my. Amanda mu nedovolila stretávať sa s Katy.“

„Ty ho poznáš?“ Filip jej prikývol. „Katy o tom vie?“

„Vie. Nepýta sa. Myslí si, že ich opustil. V podstate ho neznáša. Vôbec netuší, že on sa o ňu zaujíma. Ale nikdy si o nič nenárokoval. Presne vie prečo sa drží ďalej. Jeho prítomnosť… by mohla byť pre ňu nebezpečná.“

„Dokáže niečo podobné ako ty aj tvoj brat? Alebo Katy?“

„Všetci sme trochu vnímavejší na tieto veci, ale nie. Toto mám iba ja. Pri Katy si nie som istý. To by skôr vedel Richard.“

Obaja sa na chvíľu odmlčali. Sabina pozrela na hodinky.

„Myslím, že už pre nás budú mať tú správu.“

„Dobre. A hneď sa porozprávame aj s ošetrujúcim lekárom Andreja a pokiaľ to bude možné, tak aj s ním. Zrejme bude naše obete poznať.“

Obaja sa teda vybrali do nemocnice. Sabina sa na recepcii spýtala na Andrejovho lekára.

„Áno, pani doktorka Krugerová je na druhom poschodí. Dnes má službu. Ale správa, o ktorú ste žiadali, je ešte stále na patológii.“

„Ďakujem,“ povedala Sabina a otočila sa na Filipa.

Ten pochopil.

„Pôjdem pre tú správu, ty choď hore. Prídem za tebou.“

Filip nemocnicu poznal, takže sa nemusel nikoho pýtať na cestu.

„Vy budete zrejme pán Simon. Prepáčte, nestihol som tú správu odniesť hore. Ale na druhej strane som rád, že som vás stretol osobne. V tej správe toho veľa nenájdete. Zdanlivo zomreli na následky zranení, ale nie je to celkom tak. Za normálnych okolností sa tie rany mali zahojiť, pretože neboli také vážne, aby zapríčinili smrť. Hlavne nie po tom, ako ich ošetrili a boli pod lekárskym dohľadom.“

„Čo mi chcete naznačiť?“

„Toto.“

Podal Filipovi skúmavku s kúskom čohosi.

„Na čo sa to dívam?“ spýtal sa Filip.

„Na niečo, čo som našiel hlboko, hlboko v rane, ktorú spôsobil zrejme rovnaký predmet ako ten, ktorým zabili Ines. Teda podľa všetkého meč. Je to hrot ihly. Našiel som na ňom pozostatky nejakej látky. Nevedel som ju presne identifikovať, ale obsahovala kombináciu tých najsmrteľnejších jedov v takom minimálnom množstve, že bolo veľmi ťažké ich prítomnosť vôbec odhaliť.“

„Ďakujem.“

„Je to moja práca.“

Rozlúčili sa a Filip sa pobral za Sabinou. Vyšiel z výťahu s nosom v správe. Sabina už hovorila s Andrejom na jeho izbe.

Filip zastavil sestričku, ktorá práve prechádzala okolo neho.

„Prepáčte, na tejto izbe je pán Nerton?“

„Áno. Ale momentálne má návštevu.“

„Viem. Je tam moja kolegyňa. Som Filip Simon, policajný vyšetrovateľ,“ povedal a vytiahol preukaz.

„Ospravedlňujem sa. Nech sa páči,“ povedala sestrička a usmiala sa na neho.

„Ďakujem.“

Už-už otváral dvere, keď ho zastavil niečí hlas.

„Prepáčte, tam nemôžete. Kto ste? Okrem toho nie sú návštevné hodiny.“

Filip si nahnevane vzdychol a zostal otočený chrbtom, kým začal hovoriť.

„Práve som sa predstavil sestričke. Som policajný vyšetrovateľ Filip Simon. Koľkokrát sa musím ešte predstaviť?“ povedal podráždene a otočil sa s odznakom v ruke.

Oproti nemu stála s prekvapeným výrazom doktorka Krugerová.

„Nečakal som ťa tu. Mimochodom, rád ťa vidím. V ten večer akosi nebol čas na zvítanie.“

„Ahoj. Aj ja teba. Chýbal si mi.“

„Naposledy som ťa videl…“

„Andrej si na niečo spomenul. Chcel hovoriť s políciou. Prišli ste ako na zavolanie. Ale je tu ešte niečo. Pamätá si aj na mňa s Timom.“

„Sabina je s ním, však?“

„Áno.“

„A čo ty? Aký bol výcvik?“

„To je na dlhšie rozprávanie. Tak poď za ním dnu. Možno zistíš, prečo si na nás pamätal.“

„Si tu,“ povedala Sabina Filipovi a potom sa znova otočila k Andrejovi. „Andrej, toto je môj kolega Filip Simon. V noci sme boli na mieste, kde ťa prepadli.“

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa ho Filip.

„Akoby ma prešiel parný valec.“

„Pani doktorka povedala, že si si na niečo spomenul. Povieš nám, čo sa vlastne stalo?“

„Áno. Bol som na ceste domov z kostola. Občas tam mávame stretnutia. Cestou ma prepadla skupinka možno troch alebo štyroch. Mali na hlavách masky. Ale vedeli bojovať. Neboli to len nejakí pouliční bitkári. Niekto ich musel trénovať. Chodil som na kurz bojových umení, ale pri nich mi to nepomohlo.“

„Aké stretnutia ste mali s Richardom?“

„Modlitebné. Boli to silné modlitby.“

„S Richardom?“ Lare to vyrazilo dych. „Našiel si Richarda?“

„Áno. Dnes ráno som s ním hovoril. Vlastne už deň predtým som ho náhodou stretol. Andy, na čo si ešte spomínaš?“

„Zrejme vedeli, že sa blížite. Jeden z nich niečo počul. Vnímal som ich už len spolovice a potom ma ešte raz udreli. Neviem, ako dlho som tam ležal. Nakoniec ste ma prebrali vy. A zvyšok viete.“

„Pamätáš si, o čom ste sa s doktorkou rozprávali?“ spýtal sa ho Filip.

„Pýtali sa ma, či si na niečo spomeniem. Ani neviem, ako som si spomenul. Všetko som mal rozmazané. A potom si pamätám iba, ako som sa znova prebral v sanitke. Ani neviem, kedy som znova omdlel.“

„Andrej, pozri sa, prosím, na mňa. Priamo do očí.“

Andrej na neho pozrel a Filip sa mu zadíval do očí.

„Hm, mohlo mi to napadnúť.“

„Niečo so mnou nie je v poriadku?“ spýtal sa trochu vystrašene Andrej.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa Filip a pozrel na zvoniaci telefón. „Nemusíš sa báť. Hneď sa vrátim,“ povedal Andrejovi a šiel von.

„Čo sa deje, Katy?“

„Nič. Chce s tebou hovoriť môj vyučujúci.“

„Čože? Dobre.“

Katy podala svoj mobil učiteľovi.

„Dobrý deň. S kým hovorím?“

„Som Filip Simon. Katrina je moja neter. Stalo sa niečo?“

„Nie. Len som si chcel byť istý, kto bol za Katy a prečo prišla neskoro na hodinu.“

„Prepáčte, neuvedomil som si, že som ju zdržal tak dlho. Chcel som si byť istý, že je v poriadku.“

„Rozumiem. Povedali ste Filip Simon?“

„Áno.“

Vyzeralo to, akoby mu učiteľ nevedel odpovedať. Chvíľu zostal ticho a potom sa predstavil.

„Som Timon Hudson.“

Filip sa zasmial.

„Som práve v nemocnici s Larou. Dnes ráno som hovoril s Richardom. Moje obete boli členovia jeho spoločenstva. A ešte niečo som zistil. Zdalo sa ti niekedy, že oči niektorých ľudí sú trochu iné? Akoby mali tesne pri zreničke akýsi zlatistý prúžok.“

„Áno, počul som o nich, ale nikdy som nikoho takého nestretol. Hovorí sa o nich, že majú určité charizmy.“

„Stretol si. Andrej. Preto si na vás nakoniec spomenul. Richard o tom zrejme bude vedieť viac. Budem rád, keď sa niekde v pokoji stretneme a porozprávame.“

„Ja tiež.“

Katy na neho prekvapene pozerala. Tim sa jej prihovoril.

„Ospravedlňujem sa. Nepovedala si, že tvoj strýko je Filip Simon.“

„Netušila som, že je to dôležité.“

„Ja viem. Mohol by som sa ťa ešte niečo spýtať?“

„Áno.“

„Prečo bol Filip za tebou? Stalo sa niečo? Povedal, že sa chcel uistiť, že si v poriadku.“

„To kvôli noci. Volala som mu, ale nebral. Potom mi zavolal naspäť. Vraj ani on nemohol spať.“

„Takých nás bolo viac. Poďme naspäť do triedy.“

Tim a Katy šli späť na hodinu a Filip sa vrátil do Andrejovej izby. Všetci na neho spýtavo hľadeli.

„Tak tomuto neuveríte. Práve mi volal Tim.“

„Tim?“

„Áno. Je Katyin učiteľ. Zdržal som ju, keď som bol za ňou v škole, a ona prišla neskoro na hodinu. Tak so mnou chcel hovoriť jej vyučujúci.“

„To je celý on,“ podotkla Lara.

„Dobre. Ale ako nájdeme tých, čo nám tu vraždia a prepadli Andreja?“ zamiešala sa do rozhovoru Sabina.

„Vďaka, Sabina. Skvelá poznámka. Obávam sa, že Andrej bude potrebovať policajnú ochranu. Zatiaľ to urobíme takto. Lara, dávaj pozor na Andreja, my so Sabinou budeme pátrať ďalej a večer sa všetci stretneme u mňa. Privediem aj Katy a dám vedieť Rišovi. Budem vás čakať. Tu je moja adresa.“

Filip napísal Lare adresu na kúsok papiera. Potom sa aj so Sabinou pobrali preč.

„Chcelo by to obed,“ povedal Filip.

Sabina na neho nechápavo pozrela, no nič sa nespýtala. Až keď sedeli pri teplom jedle, prehovorila.

„Filip, strácam sa. Vôbec netuším, o čo tu ide, a ty sa púšťaš do niečoho bezo mňa. To sa mi nepáči. Absolútne nerozumiem tomu, o čom sa bavíte, a nevieš si predstaviť, ako ma to vytáča. A neskús sa ma dotýkať. Jasné?“

„Nerozumieš, pretože ja som s tými ľuďmi prežil čas, keď som sa rozhodoval o tom, kto som, keď som zisťoval, kto som. Naposledy sme sa takto všetci stretli pred štrnástimi rokmi a tá spomienka pre mňa nie je príjemná. Nerozumieš, pretože hovoríme o veciach, ktoré sme prežili, a akokoľvek by som ti to chcel vysvetliť alebo priblížiť, slová na to nestačia. Neviem, či si niekedy mala priateľov, ktorí poznali tvoj strach, tvoje najväčšie tajomstvá, preto neviem, či si niečo také vieš predstaviť. To je to, čo je medzi nami. Keď sa stretneme, okamžite to všetko ožíva, aj keby sme sa nevideli dvadsať rokov. Chápem, že sa cítiš mimo, ale si môj partner a tiež máme za sebou svoje, preto by som ťa nerád odstavil. Ale bude to pre teba trochu ťažšie.“

„Vieš to nejako urobiť pre mňa jednoduchšie?“

„V prípade, že budeš ochotná uveriť aj veciam, ktoré nevidíš, a budeš dôverovať aj mne, potom áno.“

„Dobre. Skús ma, prosím, držať v obraze.“

„Budem. Ak sa budeš strácať, upozorni ma.“

„To budem robiť asi dosť často.“

„To nič. Kedykoľvek.“

„Takže, aký je plán na dnes?“

„Ty pôjdeš teraz domov a ja sa na chvíľu zastavím v kancelárii. Ak by si chcela, príď večer aj ty. Ale už som ťa tento týždeň raz ukradol Rasťovi, takže je to na tebe.“

„Hm, uvidím. Je toho dosť, čo potrebujem spracovať. Mám z toho v hlave poriadny zmätok.“

„Ak sa budeš potrebovať porozprávať, zavolaj mi.“

„Dobre. Vďaka,“ prekvapivo súhlasila Sabina.

Filipa to trochu zarazilo, no nepovedal jej nič. Vrátil sa späť na oddelenie a zavolal Richardovi.

Sabinu privítal Rasťo, ktorý vôbec nepočítal s jej skorým príchodom.

„Ahoj, zlato! Nečakal som ťa tak skoro. Stalo sa niečo? Si v poriadku?“

„Ahoj. Potrebujem hlavne sprchu.“

„Počkaj, poď sem,“ zastavil ju skôr, ako mu ušla z dosahu do kúpeľne. „Poznám ťa. Niečo sa deje. Nie si vo svojej koži. Viem ti nejako pomôcť?“

Sabina bola vyčerpaná a unavene si sadla k Rasťovi na gauč v obývačke. Ten ju chytil za ruku a uprene sa na ňu díval.

„Povieš mi, o čo ide?“ spýtal sa jej napokon.

Ona si len ťažko vzdychla.

„Ide o prípad.“

„Ako inak. Tak čo je v tom tentoraz?“

„Niečo, čomu nerozumiem. Celé sa to uberá nejakým divným smerom. Filip stretol ľudí zo svojej minulosti a chystajú sa spoločne niečo podniknúť. A ja vôbec netuším, o čo ide. Nerozumiem im.“

„Prečo ti to vadí?“

„Pretože sa to týka prípadu. Nie je to súkromná záležitosť. A stavia ma to na vedľajšiu koľaj. Cítim sa neužitočne. Neviem, ako pomôcť, kde hľadať. Akoby išli po niečom úplne inom ako ja.“

„Povedala si o tom Filipovi?“

„Áno. Sľúbil, že sa ma bude snažiť oboznámiť, ale budem musieť aj veriť veciam, ktoré nevidím.“

„Dívajú sa na to inak ako ty, však?“

„Áno. Hľadajú za tým nejakých duchov. Splietali niečo o nejakej bráne. Filip vôbec nehľadá páchateľa. Nezaujímajú ho stopy, dôkazy. Tí ľudia sa odrazu objavia. Akoby veľkou náhodou. Nedáva to zmysel. Vyzerá to ako jeden veľký podvod. Jediná normálna vec je, že v pondelok máme ísť za nejakým právnikom, s ktorým naša obeť v poslednom čase telefonovala. A máme podozrenie, že by mohol patriť ku skupine páchateľov. Ale pochybujem, že sa od neho niečo dozvieme. Vraj je to v súdnej sieni veľké zviera.“

„To ťa predsa nikdy neodradilo. Každý má nejakú slabú stránku.“

„Ten chlap je čistý ako sneh.“

„Ani sneh nie je taký čistý, ako vyzerá.“

„To je pravda, ale ja nemám nič, čo by som mohla použiť.“

„Ako sa ten chlap volá?“

„Leonard Kohen.“

„No do čerta. To si fakt nemohla vypátrať nikoho iného?“

„Mňa porazí. V tomto prípade každý pozná každého. Spýtam sa Markusa, či nepozná nejakého Richarda, a on ho samozrejme pozná. Lara je ošetrujúca lekárka našich obetí a Tim je Katyin učiteľ. To už čo má byť?“ Sabina takmer kričala.

„No čo ti poviem. Niekto chce, aby sa všetci títo ľudia stretli. Toto nie je náhoda, zlatko.“

„Ale kto? Kto je za tým celým? Ach,“ vzdychla si a nahnevane zavrčala. „Idem do sprchy,“ dodala a odišla.

Rasťo jej len prikývol a schoval si tvár do dlaní. Bol trochu nervózny a pošúchal si predlaktie.

„Čo vieš o tom chlapovi?“ spýtala sa ho Sabina, keď vyšla z kúpeľne a pritom si sušila vlasy uterákom.

„Že je to v súdnej sieni najväčšie zviera. Ale ja som ho poznal trochu inak. Sabinka, sľúb mi, že budeš opatrná. Je veľmi pravdepodobné, že cez Kohena ste na dobrej stope. Ale chytiť tých ľudí bude veľmi ťažké. Už v minulosti k nemu viedli stopy po prepadnutiach a vraždách, no nikto mu nevie nič dokázať. Stopy vždy dokonale zametú.“

„Ale tentoraz niekto prežil.“

„Obávam sa, že nie nadlho. A všetci by ste sa mali mať na pozore.“

„Môžem sa ťa na niečo spýtať?“

„Samozrejme, pýtaj sa.“

„Veríš, že je niečo viac? Myslím tým, či by to skutočne mohlo mať niečo spoločné s nejakými duchmi alebo dokonca démonmi?“ opatrne položila otázku a sadla si späť k Rasťovi, ktorý ju objal okolo ramien.

„Veríš v dobro?“

„Nerozumiem.“

„Veríš, že máme byť dobrí? Že si máme pomáhať, hľadať lepšiu stránku?“

„Pri mojej práci je to niekedy nemožné. Občas si hovorím, načo sa snažiť pomáhať, vyjsť niekomu v ústrety, byť dobrá, keď sa ti často vráti pravý opak. Strácam chuť dívať sa na veci a svet pozitívne. Keď vidím zverstvá, akých je človek schopný, je mi z toho niekedy naozaj zle, chce sa mi z toho plakať, mám chuť pomstiť sa. Ale potom sa pozriem na Filipa a v jeho očiach nie je žiadna nenávisť ani pomsta. Je v nich často smútok a bolesť, ale nikdy nie hnev. Hoci sa občas zdá byť nahnevaný, viem, že nie je. Kedykoľvek je komukoľvek ochotný podať pomocnú ruku. Bez váhania. Prídem domov a tu ma čaká muž, ktorý ma miluje a nevadí mu, že sa túlam po nociach a trávim s ním tak málo času. Je tu ochotný počúvať, pomôcť mi a chápať.“

Rasťo ju privinul k sebe a pobozkal. Po chvíli začal potichu hovoriť.

„Tak vidíš. Ty berieš silu hľadať dobro od nás, my ju tiež potrebujeme odniekiaľ čerpať. Nikdy sme o tom nehovorili, ale áno, verím. Poznáš iba kúsok môjho života. Nebol som vždy Rasťo, ktorého si pred piatimi rokmi stretla. Mám temnú minulosť. Ale zažil som, že mi odpustil niekto, komu som ublížil najviac. To je niečo, čo ti zmení život.“

„Myslíš, že by som sa mala držať ďalej? Nechať Filipa, aby to vyriešil po svojom?“

„Povedal ti niečo také?“

„Chcel ma držať ďalej, ale iba preto, že ma chcel chrániť. Naposledy, keď sme sa o tom rozprávali, povedal, že ma nechce odstaviť a rád mi všetko vysvetlí.“

„Tak mu pomôž, nedrž sa ďalej. Potrebuje ťa. Dívaš sa na veci inak ako on. A to mu občas treba pripomenúť.“

„Takže by som dnes večer mala prísť k nemu? Bude tam mať tých svojich priateľov. A nemohol by si ísť so mnou?“

Rasťo trochu zvážnel.

„Ak nechceš, nemusíš. Ja len, že tomu zrejme rozumieš viac ako ja.“

„Pôjdem s tebou.“

„Ďakujem.“

*****

Filip si z kancelárie pobral všetky papiere k prípadu a šiel domov. Vzal Krásku von a premýšľal nad tým, čo ho večer čaká. Keď sa vrátil, Markus bol už doma.

„Ahoj. Večer budeme mať plný dom. Dúfam, že ti to nebude prekážať. O chvíľu pôjdem po Katy na internát. Pôjdeš so mnou?“

„Áno, veľmi rád.“

O necelú hodinu vyrazili po ňu a potom na nákup, aby mohli pripraviť večeru pre takmer desať ľudí.

Richard prišiel ako prvý. Zvítal sa s Markom, no najviac sa z neho tešila Katy. Okolo siedmej prišli aj Lara a Tim a priviedli so sebou aj Andreja. Richard sa jeho prítomnosti veľmi potešil.

Filip stále dúfal, že príde aj Sabina. Asi o hodinu neskôr sa naozaj objavila. Filip si podal ruku s Rasťom a zaviedol ich do kuchyne za ostatnými, kde ich zoznámil. Na jeho veľké prekvapenie vyšiel Rasťovi ako prvý v ústrety jeho brat a objali sa ako starí priatelia.

Všetci jedli a bavili sa. Nálada bola veľmi uvoľnená a priateľská. Po nejakom čase sa všetci presunuli do obývačky, kde prišla na rad aj káva.

„Čo môže byť lepšie ako nočná káva?“ zasmiala sa Lara.

„No, vedel by som aj o lepších veciach,“ s úsmevom podotkol Rasťo.

„Tak fajn, veľmi rada som vás všetkých spoznala, ale už vás nechám,“ ospravedlnila sa Katy, ktorá tušila, že prichádza pracovná časť návštevy, ktorú nechce počuť.

„A ja sa pridám. Ešte ma čaká nejaká práca. Dúfam, že sa čoskoro takto stretneme znova. Dobrú noc,“ povedal Markus a pobral sa za Katy do svojej izby.

Dole sa začalo pracovať.

„V prvom rade sa chceme v pondelok stretnúť s Kohenom. Musíme nájsť majiteľa zbrane. A ďalšia vec, budeme sa musieť dopátrať, kto dokáže takto presne namiešať jed. Problém je v tom, že sa nejako neviem pohnúť.“

Všetci sa pokúšali prísť na to, o čo ide, a samozrejme sa na to dívali zo svojho uhla pohľadu.

Prestávka prišla takmer po hodine. Sabina šla s Filipom do kuchyne odniesť prázdne poháre.

„Ďakujem,“ povedala mu.

„Vôbec nie je za čo. V poriadku?“

„Áno, vďaka. Nevadí, že som priviedla aj Rasťa?“

„Nie. Naopak, som veľmi rád, že ste prišli spolu,“ povedal s úsmevom Filip.

Rasťo a Richard medzitým vyšli na balkón nadýchať sa čerstvého vzduchu. Kráska sa k nim pridala.

„Ako sa ti darí? Veľmi rád ťa znova vidím,“ povedal Richard.

„Ďakujem. Podstatne lepšie ako vtedy, keď sme sa spoznali. Netušil som, že Filip je tvoj brat. Som rád, že Sabina pracuje práve s ním. Čo ty?“

„Vidíš. Strácam ovečky.“

„Richard, mrzí ma to.“

„No tak, nenesieš za to predsa zodpovednosť.“

„Ale cítim sa vinný. Sabina spomenula Kohena. Ak je za tým on, bude to ešte veľmi škaredé.“

„Tým sa netráp. Hlavne buď opatrný. Aj kvôli Sabine.“

„Práve to ma desí.“

„Vieš, že na to nie sme sami. Len ver.“

Rasťo mu prikývol a obaja sa vrátili k ostatným do teplej obývačky, kde sa na stole objavili koláčiky a čosi na spláchnutie hrdla.

Keď si Rasťo povytiahol rukáv trička, Andrej do neho zapichol oči a z rúk mu vypadol pohár s džúsom. Ten padol na podlahu a rozbil sa.

„To nič. Hneď to odpracem. Rišo, chyť, prosím, Lindu, nech sem nejde," povedal Filip a zamieril do kúpeľne po handru, metlu a lopatku. Richard pridržal čiernu kopu chlpov, prezývanú Kráska pri sebe, aby si neporezala labky na rozbitom skle.

Rasťo zostal sedieť ako prikovaný. Všetci stíchli.

„Dýchať môžete. Nič hrozné sa nestalo," zažartoval Filip, no keď sa nikto nezasmial, zarazene na nich pozrel.

Zachytil Rasťov vystrašený pohľad. Zbadal aj Andrejovu bledú tvár. Odniesol črepiny do smetí, prišiel k Andrejovi a chytil ho za rameno.

„Len pokoj. To je v poriadku. Tu si v bezpečí," povedal mu.

Andrej sa trochu upokojil, no nespustil oči z Rasťa. Ten stále hľadel na Filipa. Bol to pohľad plný viny, ľútosti a bolesti z toho, čo už nemohol zmeniť.

Richard už stál vedľa neho a držal ho za rameno. Vedel, čo príde. Dobre poznal svojho brata. Sabina všetko ticho sledovala a do očí sa jej tlačili slzy.

Filip pomaly prišiel k Rasťovi.

„Vstaň," povedal mu pokojne.

„Filip," rozvzlykala sa Sabina.

Filip sa však neotočil, iba jej rukou naznačil, aby sa upokojila, nespúšťajúc oči z Rasťa. Richard mal stále ruku na jeho ramene.

Rasťo sa chvel na celom tele. Filip sa načiahol za jeho rukou a chytil ho za predlaktie, na ktorom mal tetovanie. Rasťo sa takmer rozplakal a podlomili sa mu kolená, no Richard ho zachytil.

Sabina už nedokázala zadržať plač. Tim a Lara sedeli vedľa Andreja a čakali, čo príde.

Filip stisol Rasťovu ruku a prehovoril.

„Toto je minulosť," povedal mu pomaly, no dôrazne.

Druhou rukou mu ukázal na hruď.

„Prítomnosť je toto," dopovedal a dotkol sa ho. „Toto je dôležitejšie než akékoľvek iné znamenie na tvojom tele. Chcem, aby si si to zapamätal a nikdy na to nezabudol."

Bol to znova ten zvláštny Filip, ktorý v noci telefonoval s Katy.

Po týchto slovách ho pustil, potľapkal Richarda po pleci a priniesol Sabine vreckovky. Už bol zasa ten Filip, ktorého poznali.

„Navrhujem zapnúť telku, urobiť si čaj, kto má chuť. Ak je niekto hladný, chladnička mu je plne k dispozícii. Ako doma," povedal a presunul sa ku Kráske. Začal ju hladiť a zhovárať sa s ňou.

„Zvládli sme to vcelku dobre, nie?" poškrabal ju po chlpatej hlave.

Richard stál nad nimi s rukami vo vreckách.

„Priznaj, že ti to chýba." Filip však jeho otázku odignoroval.

„Čo Sabina?"

„Je s ňou Lara."

„Čo myslíš, môžeme pokračovať?" spýtal sa Riša.

„Ešte nie," odpovedal mu, pretože videl, ako za ním ide Sabina.

„Filip?" oslovila ho.

Pomaly vstal a pozrel jej do očí. Jeho oči boli plné nežnosti. Tie jej boli ešte stále vlhké od sĺz.

„Ako sa cítiš?" spýtal sa jej.

„Ja... nevedela som o tom," povedala, akoby sa chcela ospravedlniť, a pozrela do zeme.

Filip nadvihol obočie a pousmial sa.

„Sabina, prečo sa ospravedlňuješ? Nič sa nestalo. Rozbil sa jeden pohár a vylialo trochu džúsu. A ty si bola priďaleko na to, aby to bola tvoja vina."

„Nehovorím o tom a ty to vieš."

„Čo si si myslela, že urobím?"

„Ja neviem. Bol si až príliš pokojný. Na chvíľu som si myslela, že ho snáď ideš zabiť, ale nevedela som si predstaviť, že by si bol až taký chladnokrvný."

„Bála si sa mňa? Alebo jeho? Alebo niekoho iného? O niekoho iného?"

„Mala som strach, že niekomu povolia nervy a urobí nejakú hlúposť."

Rasťo sa objavil medzi dverami. Hľadal aspoň jedného z nich. Keď videl, že sa rozprávajú, otočil sa, no Filip ho zastavil.

„Pokojne sa pridaj."

Trochu váhavo prišiel k nim.

„Nemal som chodiť.“

„Preto si nechcel prísť,“ pozrela na neho Sabina.

„Nechám vás,“ povedal Filip.

Sabina ho však chytila za ruku.

„Nie. Zostaň, prosím.“

Filip jej prikývol.

„Filip, mrzí ma to. Mal by som odísť. Ďakujem ti. V tej chvíli som netušil, čo mám urobiť. Chcel som sa stratiť, urobiť niečo…“

„Hej, no tak. Nemohol si urobiť nič. Všetko je v poriadku. Vy dvaja tu stresujete pre nič.“

„Ako to môžeš nazvať ničím?“ takmer vydesene sa ho spýtal Rasťo.

„A čo to podľa teba bolo?“ spýtal sa vážne Filip a hľadel mu do očí.

„Veľmi nepríjemná situácia. Vydesil som Andreja a vôbec netuším, čo si myslia Lara s Timom. A bojím sa, že ty sa ma budeš štítiť,“ povedal a pozrel na Sabinu.

„Tak po prvé, ty si Andreja nevydesil. Vydesilo ho tvoje tetovanie. Lara s Timom dokážu rozlíšiť, či je niekto nebezpečný alebo nie, a čo sa týka Sabiny, z toho, ako blízko práve stojí vedľa teba, usudzujem, že sa ťa štítiť nebude,“ povedal s úsmevom.

Rasťo na ňu prekvapene pozrel. Vôbec si neuvedomil, že stála tak blízko, až sa ho dotýkala. Stisla mu ruku a kývla na Filipa na znak vďaky.

„Navrhujem, aby sme pokračovali,“ povedal Filip a naznačil im, aby sa vrátili naspäť do obývačky.

Keď všetci sedeli, Filip začal hovoriť.

„Tak fajn, toto bola časť, ktorú máme my so Sabinou. Čo máte vy?“ spýtal sa Filip, akoby sa pred chvíľou nič nestalo.

„Keďže sme sa opäť všetci stretli, pravdepodobne sa tej sekte so škorpiónom podarilo znova otvoriť bránu a vypustili z nej poriadne nebezpečné zlo, ktoré ich ovláda a núti zabíjať členov spoločenstva, ktoré vedie Richard. Ale pravdepodobne za tým bude niečo viac. Predpokladám, že takto iba zbierajú silu. Tak či onak, musíme ich zastaviť.“

„Viete, čo sú zač?“ spýtala sa Sabina.

„To keby sme vedeli,“ vzdychol si Tim.

Rasťo si odkašľal a trochu nesmelo začal hovoriť.

„Tak na to by som vám vedel odpovedať ja.“

„Vieš, že to nemusíš, ak nechceš," prehovoril Richard.

„To je v poriadku. Andrej, mrzí ma, že ťa to tetovanie vystrašilo."

„To nič. Vážne som to nečakal."

„To verím. Dúfal som, že táto časť mojej minulosti je už preč, ale zrejme ma bude prenasledovať ešte dlho. Ale možno vám práve vďaka nej budem vedieť pomôcť. Asi vás bude najviac zaujímať, čo plánujú a ako ich najjednoduchšie dostať. Mám pocit, že Richardovo spoločenstvo pichlo do osieho hniezda, preto idú po jeho členoch. Všeobecne nad týmto mestom panuje Leonard a jeho sekta. Akoby strážil mesto, aby zostalo v akejsi lenivej, sivej a nevšímavej atmosfére, kde ľudia začínajú byť čoraz ľahostajnejší ku všetkému. Vaše spoločenstvo pravdepodobne ľudí vytrháva z takejto ľahostajnosti. Preto vás jednoducho treba eliminovať. Myslím si, že ste predtým dostali určité upozornenia, aby ste sa stiahli, no vy ste to neurobili, preto začal postupovať tvrdšie. Na Kohena nič nenájdete. Na špinavú robotu používa iných, pre neho nedôležitých ľudí. Nič sa nestane, ak ich stratí. Ak ho oficiálne predvoláte a budete sa ho pýtať na tetovanie či združovanie v spoločenstve, nebude odpovedať. Nič na neho nevytiahnete. Nedrží pod palcom len toto duchovné šialenstvo, ale aj dôležitých ľudí v meste. Najskôr mu treba odstrihnúť tieto krídla a potom ho obviniť. Ale ak do toho pôjdete, je to hra o život s minimálnou šancou na prežitie. Som naživе iba vďaka Richardovi a... do čerta, že mi to nenapadlo hneď. Chce ma späť."

Richard si smutne vzdychol a pokrútil hlavou. Filip si prehrabol vlasy. Lara s Timom si neboli istí, o čo ide. Sabina sa pokúšala niečo vyčítať z Filipovej a Rasťovej tváre, no nedarilo sa jej.

V izbe znova zavládlo napäté ticho, ktoré pretrhla Sabina.

„Vysvetlíte mi, prosím, o čo ide?"

„Ide o to, že podľa všetkého ma Leonard Kohen chce dostať späť pod svoju kontrolu. Aby som mu znova robil poskoka," povedal sťažka Rasťo.

„Alebo sa chce pomstiť Richardovi za to, že ťa od neho dostal," dodal Filip.

„Chceš mi tým povedať, že v minulosti si robil podobné zverstvá, aké ja dnes vyšetrujem?! Uvedomuješ si, že si sa práve priznal pred dvomi policajtmi? Rasťo! Za toto by som ťa mala okamžite zatknúť a strčiť ťa do basy, kým nesčernáš. Čo si si myslel?!"

Sabina strácala kontrolu.

„Sabina," oslovil ju Filip.

„Nehovor mi, že si o tom vedel a nič si mi nepovedal. A nič si neurobil!"

Filip zvesil hlavu.

„Tušil som niečo také.“

„Ako dlho?“ spýtala sa Sabina, no Filip mlčal. „Ako dlho?! Odpovedz mi!“

„Odkedy si mi ho predstavila.“

Sabina bola v šoku. Nevedela, na koho sa má obrátiť. Neverila nikomu v tej miestnosti. Chvela sa a lapala po dychu.

„Sabina, hlavne dýchaj,“ povedal jej Filip a vykročil smerom k nej.

Načiahol sa za ňou, aby si sadla, no zacúvala.

„Nedotýkaj sa ma!“

„Nemal som v úmysle ťa manipulovať. Chcem len, aby si si sadla. Tim, prines jej, prosím, vodu. Prinesiem ti deku a Lara sa o teba postará. Je to lekárka, ak si spomínaš.“

Akoby ho však nevnímala. Filip všetkým naznačil, aby odišli a nechali dievčatá samé. Ak jej teraz niekto bude vedieť pomôcť, bude to práve Lara.

Filip položil deku na kraj gauča a odišiel za ostatnými do jedálne.

„Je to moja vina,“ zúfalo si vzdychol Rasťo a pokrútil hlavou.

„Nie je. Ale pre ňu je to prirodzená reakcia,“ povedal pokojne Richard.

„Možno by som sa s ňou mohol porozprávať ja,“ ponúkol sa Andrej.

Všetci na neho prekvapene pozreli.

„Viem, ako jej je. Keď ju Lara upokojí, pôjdem za ňou.“

Prikývli mu.

Lara zatiaľ sedela so Sabinou v obývačke.

„Je to lepšie?“

„Myslela som si, že ho poznám, ale mýlila som sa. Je to niekto úplne iný. Ako sa mohol tak pretvarovať?“

„Nepretvaroval. Keď si ho spoznala, bol už niekým iným.“

„Niečo také mi dnes povedal.“

„Ty poznáš nového Rasťa. Toho, ktorý sa snaží ľuďom pomáhať, nie ich vraždiť. Okrem toho, ak bol Rasťo v minulosti s Richardom, určite nezostal za to, čo urobil, bez trestu. To by ako kňaz nedovolil. Takže sa nemusíš báť. A Filip si určite všimol tetovanie, preto to tušil. Ale určite vycítil, že pre Rasťa je to už minulosť. Preto ti o tom nepovedal. Nebol na to dôvod. Poznám Filipa. Ak by ti hrozilo nebezpečenstvo, nedovolil by, aby si bola pod Rasťovým vplyvom tak dlho.“

„Ja tomu nerozumiem. Vy všetci viete, o čo ide, a ja nie. Všetci niečo cítite alebo viete, alebo ste zažili. Iba ja som tu jediná, čo to nepozná.“

„Ver mi, je lepšie, že niektoré veci nepoznáš a nerozumieš im. My sme za to zaplatili. A Filip s Richardom najviac.“

Sabina na ňu nechápavo pozrela.

„To by ti mal povedať sám, ale zrejme to stále nedokáže.“

„Ďalšie z jeho tajomstiev. Dala by sa o tom kniha napísať.“

„Chceš s niekým z nich hovoriť alebo chceš zostať chvíľu sama?“

„Ja neviem. Nechcem byť sama. Ale asi nechcem ani jedného z nich.“

„Pošlem ti Tima?“

Sabinu to trochu zaskočilo. Nevedela, čo by mu povedala. Lara to pochopila a nechala ju na chvíľu samú.

No nie nadlho. Spoločnosť jej prišiel robiť Andrej.

„Nie je to ľahké, však?“

„Vôbec. Neviem, čo mám robiť.“

„To, čo ja. Prijmi to.“

„Dnes mi povedal, že má temnú minulosť. Netušila som, že až takú temnú.“

„Nechceš, aby ti o tom povedal sám?“

„Riešime prípad. Nemôžem chcieť, aby ste mi dali priestor na moje osobné záležitosti.“

„Á, Sabina. No tak. Toto sú ľudia, ktorí to pokojne odložia na neskôr, len aby ste si to obaja vysvetlili a vyriešili.“

„Myslíš, že môžem hovoriť s Filipom?“

„Som si istý, že môžeš. Poviem mu, aby prišiel za tebou,“ povedal s úsmevom Andy a šiel za ostatnými.

„Filip, chce s tebou hovoriť.“

„Idem,“ povedal a okamžite vstal zo stoličky.

Rasťo na neho ustarane pozrel, no Richard ho znova chytil za rameno a povzbudivo sa na neho pozrel.

Filip si sadol k Sabine na gauč.

„Ty bastard jeden!“ okríkla ho a udrela do ramena.

Filipovi bolo jasné, že už je v poriadku a toto je len jej hra na nahnevanú.

„Lepšie?“ spýtal sa jej s úsmevom.

„Ach, a teraz mi povedz, čo ďalej? Riešime jeden prípad, ale úplne inak. Teba viac zaujíma brána ako dôkazy a svedkovia. Som v izbe plnej ľudí, ktorí bojujú s démonmi, a môj priateľ jednému z nich robil poskoka. Čo myslíš, ako sa cítim? A ty máš samozrejme svoje ďalšie tajomstvá.“

„Sabina, povedz mi, kto je Rasťo. Ja ho nepoznám. Ty áno. Žiješ s ním. Kto je to?“

Sabina na Filipa smutne pozrela.

„No tak, do toho. Aký je?“

„Je fajn. Pracuje ako výchovný poradca na strednej škole. Študenti ho majú radi. Vždy si na nich nájde čas. A vždy ho má pre mňa, hoci ja pre neho nie.“

„Vieš si predstaviť, že by niekomu ublížil?“

„Nie.“

„Dobre. V pondelok ideme za Kohenom. Zistili sme, že obeťami sú členovia Richardovho spoločenstva. Nazvime to ako vojnu gangov. Musíme nájsť nepriateľský gang. A ešte musíme zistiť viac o tom, kto bojuje takým mečom. A teraz je najvyšší čas na oddych.“

Filip šiel za ostatnými do jedálne.

„Myslím, že to chce nejaké jedlo a dobrý film.“

Rasťo zostal sedieť v kuchyni. Sabina stála medzi dverami opretá o rám.

„Chápem, ak ma budeš nenávidieť. Aj ja som sa.“

„Zabil si niekoho?“ spýtala sa sťažka.

„Nie. Bol som pre neho príliš dôležitý na to, aby ma nechal robiť špinavú prácu.“

„Prečo si sa vôbec do niečoho takého zamotal? Ja tomu nerozumiem.“

„Keď máš sedemnásť a nevieš, čo so sebou, často sa namočíš do vecí, ktoré nedávajú zmysel.“

„Mal si iba sedemnásť?“

Rasťo sa pousmial.

„Iba... Bol som ten typ, ktorý dokáže myslieť ako dospelý príliš rýchlo a pritom je stále plný toho mladíckeho elánu. Keď si myslíš, že nič nie je nemožné. Púšťaš sa do všetkého s nasadením. Samozrejme, trávil som kopu času na ulici a na diskotékach. Skončilo sa to bitkou pred barom. A tak som stretol Kohena. Vtedy pracoval ako sociálny pracovník a bol

pri súde. Našiel spôsob, ako mi vyplniť čas, a ja som začal trénovať. Bol som dobrý. Jeden z najlepších. Dokázal som chodiť ako duch a s mečom v ruke by po mne zostal iba človek s ranou v chrbte a ja by som znova zmizol.“

Sabina mala znova ten bolestný výraz a jej oči sa plnili slzami.

„Sabi?“

Sabina však iba nahlas vzlykla a chcela vybehnúť z kuchyne, no medzi dverami vrazila do Filipa.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa jej.

Nevedela mu nič povedať, iba sa mu takmer stratila v náručí.

„Hej, no tak. Poď si sadnúť,“ povedal a viedol ju ku stoličke.

„Čo si jej povedal?“ spýtal sa zjavne zmätený Filip.

„Povedal som jej, ako som stretol Kohena a ako ma trénoval.“

„Trénoval?“

„Áno. Robil som bojové umenia.“

„Kohen ťa trénoval?“

„Áno.“

„Povedz mu aj ten zvyšok. To, čo si povedal aj mne,“ vydralo sa zo Sabiny, ktorá sedela na stoličke a stále sa celá chvela, pričom až žmolila Filipovu ruku.

Filip na neho prekvapene pozrel.

„Ehm… povedal som, že som vedel chodiť ako duch a keby som použil meč, zostal by po mne iba človek s ranou v chrbte.“

Filip sa ustarostene zadíval na Rasťa, no ten stále nechápal. Filip si prehrabol vlasy a zakričal na Richarda.

Ten okamžite prišiel za nimi.

Naskytol sa mu zaujímavý pohľad. Uplakaná Sabina, pri nej čupiaci Filip a Rasťo na druhej strane s vystrašeným pohľadom, netušiac, čo urobil.

„Prosím ťa, postaraj sa o Sabinu.“

To Richard nečakal. Myslel si, že Filip bude chcieť pomôcť s Rasťom. Nevedel však, kam ju môže vziať, a tak trochu zaváhal.

„Dole v kúpeľni sú moje lieky. Vezmi ich a choďte hore. Na konci chodby je druhá kúpeľňa a prvé dvere od nej je moja izba.“

Richard mu prisvedčil. Rýchlo vzal lieky a pomohol Sabine hore. Keď boli preč, prišla za Filipom Lara.

„Filip, pôjdeme.“

„Mrzí ma to. Musíme sa ešte stretnúť. Číslo na vás mám a už viem, kde vás nájdem.“

„Bude v poriadku?“ spýtal sa Tim.

Filip mu len prisvedčil a odprevadil ich ku dverám. S Larou sa objali a s Timom a Andym si podali ruky.

„Som rád, že si prišiel,“ povedal pritom Andymu.

Nakoniec zostal sám s Rasťom, vedľa ktorého sedela Kráska a nechala sa škrabkať po hlave. Rasťo ju síce hladil, no v hrdle mal hrču a nemal ďaleko od triašky a plaču. Filip ho chvíľu nechal a potom prehovoril.

„Poď, prosím, so mnou. Niečo ti ukážem. Nezaručujem, že sa ti to bude páčiť.“

Rasťo ho bez slova nasledoval.

„Celý večer sa bavíme o prípade, ale zrejme nevieš, o čo presne ide. Od nás si zachytil, že niekto zaútočil na ľudí od Richarda, že zomreli, že pátrame po páchateľovi a že za tým bude niečo viac. Zrejme ti Sabina nepovedala nič iné.“

Filip vytiahol fotografie z miesta činu a ukázal ich Rasťovi. Ukázal mu ranu, ktorú mali obete. Rasťo sa zviezol do kresla, pretože už nevládal stáť na vlastných nohách. Iba bez slova zostal sedieť a díval sa na fotky pred sebou.

„Zatkneš ma?“

Filip na neho prekvapene pozrel.

„Prečo by som to robil?“

„Práve som sa priznal.“

„A urobil si to?“

Rasťo mu prisvedčil. Filipovi takmer vyleteli oči z jamiek a prehrabol si vlasy.

„Ale veď si bol so Sabinou doma. Máš alibi.“

Rasťo mal slzy takmer na krajíčku. To už schádzal dole aj Richard.

„Prosím ťa, povedz mi, že v tom nemáš prsty,“ prosil Filip.

„Keď sa raz zapletieš s Kohenom, máš prsty vo všetkom.“

„Dobre. Začni od začiatku. Tak to bude najlepšie.“

„Filip, žiadne unáhlené závery, prosím," ozval sa Richard.

Filip však unáhlené závery nemal vo zvyku a v tomto prípade ich ani nemal v pláne. Pokojne si sadol a čakal, čo Rasťo povie.

Rasťo sa zhlboka nadýchol a pomaly začal hovoriť.

„Kohena som stretol, keď som mal sedemnásť. Vtedy pracoval ako sociálny pracovník a dostal ma na starosť. Vyplnil mi čas tým, že ma trénoval. Mal súkromnú školu bojových umení, kde nás učil bojovať okrem iného aj mečom a palicami. Patril som medzi jeho najlepších žiakov. Neskôr som ja trénoval mladších. Nechal ma, aby som si vytvoril vlastný štýl boja a zbraň. Ja som si vybral meč. Na svojich zverencov som bol tvrdý, rovnako ako bol Kohen vždy tvrdý na mňa, a za chyby mojich žiakov som zaplatil ja. Netušil som, v čom sa pohybuje a aká temná je jeho duša. Ten, kto to urobil, musel byť niekto, koho som trénoval. Je to presne môj štýl. A možno aj môj meč."

„Tvoj meč?" spýtal sa ho Filip.

„Bol vytvorený presne pre mňa. Vyvážený tak, aby mi vyhovoval, obojručný, vyrobený z jedného kusu kovu, ktorý vyzerá ako voda. Hovoria mu aj vodný meč. Čepeľ má šesťdesiat centimetrov a neváži ani celé kilo. Keď som zistil, čo je Kohen zač, chcel som od neho odísť, čo nebolo také jednoduché. Trvalo to roky. Nakoniec som mu vrátil meč. Nechcel som mať nič, čo by mi pripomínalo toto obdobie môjho života. Bohužiaľ, znaku na mojej ruke som sa už zbaviť nevedel."

„Ako dlho si s ním spolupracoval?"

„Desať rokov. Tie posledné boli najhoršie. Mal som toho dosť."

„Ako si sa dostal spod jeho vplyvu?"

„Iba vďaka Richardovi a jeho modlitbám. Kohen ti to zrejme nezabudol," povedal smutne Rasťo Richardovi.

Filip si prehrabol vlasy a bezradne sa prešiel po obývačke.

„Sabina zaspala?" spýtal sa nakoniec Riša.

„Áno. Bola veľmi rozrušená a vyčerpaná. Tie lieky jej pomohli a po chvíľke zaspala. Ale priznám sa, neviem, čo bude, keď sa zobudí."

„Nič. Bude cez víkend u nás. Sabina je silnejšia, než vyzerá. Iba s ňou bude treba hovoriť a bude v poriadku."

„Nikdy som jej o tom nehovoril, pretože som ju nechcel raniť a navyše nikdy takýmto veciam neverila. Možno som mal. Mrzí ma, že som jej ublížil. Tak veľmi som ju chcel pred tým ochrániť a nakoniec sa mi to aj tak nepodarilo."

„Myslím, že Sabina ťa ešte prekvapí. Poznám ju. Ona nie je obyčajná žena a niekedy reaguje úplne opačne, ako by som čakal.“

„Ale toto je iné.“

„Je to iné. Ale je to Sabina.“

Rasťo sa pousmial a sklonil hlavu do dlaní.

„Rasťo, môžem sa ťa spýtať na nejaké veci, ktoré by mi snáď pomohli nájsť páchateľa?“

„Pýtaj sa. Nech je to aspoň na niečo dobré,“ povedal sťažka Rasťo.

„Ďakujem. V pondelok by sme mali ísť za Kohenom. Poviem mu o telefonátoch, on mi zrejme povie, že Ines sa chcela stať jeho žiačkou alebo že sa stále venuje svojej starej práci sociálneho pracovníka. A ja nebudem mať nič.“

„Presne tak. Aj keď pôjdeš do jeho školy, nenájdeš nič, iba mladých, ktorí spolu trénujú. Kohen je krytý. Sú iba dve cesty, ako sa dozvedieť viac. Pridať sa k nemu a dovoliť mu, aby ťa viedol, alebo si ťa nájde sám. Ani z jednej však už cesta späť nie je. Pravdupovediac, vždy som sa čudoval, že ma nechal ísť.“

„Musel,“ povedal Richard. „Si pod mojou ochranou. Kohen síce má určitú moc, ktorú mu však aj tak iba požičal niekto, kto ho ovláda. Ale ja som kňaz. Nie je to moja moc, ktorá ťa chráni. Je to moc Toho, v koho službách som, a na Toho je aj Kohen, aj jeho ochranca či poskok krátky.“

Rasťo s Filipom na Richarda prekvapene pozreli.

„Nevedel som, že to môžeš.“

„Iba vo výnimočných prípadoch,“ povedal Richard a pozrel na Rasťa.

Filip si to všimol, no nerozumel tomu. Bolo tu niečo, čo mu Richard o Rasťovi tajil.

„Som teda v slepej uličke.“

„Možno by som sa mohol k nemu vrátiť,“ povedal až príliš pokojne Rasťo.

„Nie!“ povedali Filip aj Richard naraz.

Rasťo si rezignovane vzdychol.

„Vieš, kto by mohol mať tvoj meč? Pamätáš si ešte na svojich žiakov?“

Rasťo sa na chvíľu zamyslel a pokúšal sa spomenúť si, kto by to mohol byť. Po chvíli mu niekto napadol.

„Daniel Ulrich. Keď som odišiel, bol tesne pred iniciačným rituálom. Trénoval som ho tri roky a bol najlepší zo skupiny. Bol veľmi rýchly a chyby nekompromisne trestal. Využil

každý nepresný a neistý krok. Kohen z neho už vtedy chcel mať svoju pravú ruku. Práve preto som ho mal tak tvrdo vytrénovať.“

„Iniciačný rituál? Aj ty si bol jeho pravá ruka?“

„Nie. Práve pre môj iniciačný rituál som ňou nebol. Neviem, či to bolo dobre alebo zle.“

„Nerozumiem,“ povedal Filip.

Richard zatvoril oči a trochu zaťal päsť, akoby sa pripravoval na niečo, čo príjemné nebude.

„Kohen mi po troch rokoch tréningu dal na výber. Boj alebo nový člen. Bola to výzva. Nechcel som boj. Dnes som rád. Vtedy som netušil, že boj znamenal niekoho zabiť. Kohen presne vie, ako ľuďom vymyť mozog, a ty si myslíš, že to, čo robíš, je dôležité a snáď aj dobré. Presvedčí ťa o tom, že veriaci sú nepriatelia a treba ich oslabiť, získať alebo rovno zabiť. Ak by som si vybral boj, zrejme by som sa stal jeho pravou rukou. Vybral som si však nového člena. Chcelo to veľa meditácií, no podarilo sa mi to. Potom som získal svojho vypáleného škorpióna a dostal na starosť nováčikov.

Čakal som, že ona bude jedným z nich. No nebola. Bola silnejšia, než som si myslel, a rýchlo prišla na to, čo som zač a kam som ju chcel zlákať. Pokúšala sa mi povedať pravdu, no nepočúval som ju. Pohádali sme sa. Nemal som poňatia, že so znakom som získal aj moc. Akúsi duchovnú moc a že moje slová môžu mať skutočnú silu a môžu fyzicky ublížiť.

Povedal som o tom Kohenovi. Ten ma presvedčil, že sa nič zlé nestalo a ona bude o pár dní úplne v poriadku. Pokúšal som sa zistiť viac, no nijako som sa k nej nevedel dostať. Veľa som meditoval, no dvere k nej sa akosi zatvorili. Vedel som, že mala starších súrodencov. Myslím, že bratov. Možno práve kvôli nim som sa k nej viac nevedel dostať.

S touto vinou budem musieť žiť do konca života. Vždy ma to ťažilo. Až po tom, čo mi dal Richard rozhrešenie, sa to trochu zlepšilo, no navždy to zostane v mojom srdci.“

Rasťo pritom celý čas hľadel do zeme. Filip stál pri okne a díval sa na Rasťa. Richard len ticho sedel v kresle a stále mal zatvorené oči.

„Rasťo, kedy si mal iniciačný rituál?“

„V marci 2001. Je to už štrnásť rokov, ale asi ani dvadsať nebude dosť na to, aby som zabudol. Hana…“ zašepkal jej meno.

Filipom trhlo, akoby mu v tej chvíli niekto vrazil dýku do srdca. Richardovi už po lícach stekali slzy. Rasťo zdvihol oči, až keď počul ťažký vzdych, ktorý sa vydral z Filipových pľúc. Triasol sa na celom tele, držal sa parapetu, aby sa udržal na nohách, a z očí sa mu nekontrolovateľne valili potoky sĺz.

Zmätene pozrel na Richarda, ktorý rovnako smrkol a utrel si oči.

„Preto môže byť pod tvojou ochranou," povedal zachrípnuto Filip Richardovi.

Ten mu iba prikývol. Filip si prešiel dlaňami po tvári a zviezol sa na zem, kde zostal sedieť bez pohnutia s pohľadom upretým niekam do diaľky. O niekoľko minút neskôr neprítomne prehovoril.

„Hana o pár hodín potom zomrela."

„Nie. To nie. Prosím. Prosím, povedz, že nie," zúfalo vyhŕkol Rasťo a díval sa na Richarda s doširoka otvorenými očami.

Richard však mlčal.

Rasťo sa rozplakal. Nevedel, čo má urobiť. Chcel odísť, vstal a pokúšal sa nájsť svoju bundu.

„Prestaň!" povedal rázne Filip.

Rasťo zmrzol. V tej chvíli bol ochotný prijať všetko. Čokoľvek, čo chcel Filip urobiť, chcel niesť ako trest, ako dôsledok toho, čo urobil. Nech by ho hoci aj zbil či dokonca zabil.

No Filip iba sedel na zemi s tvárou v dlaniach. Po chvíli znova prehovoril. Veľmi potichu.

„Čo si jej povedal?"

Rasťo sa zachvel.

„Že ma podrazila a že chcem, aby vedela, ako ma ranila, aby cítila, čo je v mojom srdci. V tej chvíli na mňa bolestne pozrela. Nevedel som, čo sa jej stalo. Chcel som jej pomôcť, no nedovolila mi dotknúť sa jej."

Filip zaťal päste. Po chvíľke vstal zo zeme a prišiel k Rasťovi.

„Mám chuť ťa roztrhať," precedil cez zuby a zhlboka sa nadýchol. „Ale odpúšťam ti," vydýchol a objal ho. „Kvôli nej. Prosila ma o to. Prosila ma, aby som ti odpustil, pretože si to nevedel."

Rasťo mu plakal na ramene.

Asi o dvadsať minút všetci traja sedeli v kuchyni za stolom s pohárom vína v ruke.

„Hana z nás bola vždy tá, ktorá sa púšťala do tých najnebezpečnejších vecí. Od malička bola taká."

„Naša malá sestrička..." povedal so smutným úsmevom Richard a odpil si z pohára.

„Čo bude teraz?"

„Pokúsime sa nájsť Ulricha a uvidíme."

„Môžem sa na niečo spýtať? O Hane?" spýtal sa nesmelo Rasťo.

„Pýtaj sa," posmelil ho Filip.

„Nenávidela ma?"

„Nie. Mala ťa rada. Odkedy ťa spoznala. Chcela ťa odtiaľ dostať. Prosila nás, aby sme niečo urobili. No Kohen nad tebou zrejme držal ochranu. Nevedeli sme sa nijako k tebe dostať. Preto vtedy za tebou prišla. Nikomu to nepovedala, lebo by sme ju nepustili."

„Tiež som ju mal rád. Veľmi rád. Preto som si nevybral boj. Chcel som ju získať. Bol som taký hlúpy."

„Netráp sa. Nakoniec ťa predsa zachránila. To je podstatné. Si slobodný," povedal mu Richard.

„Ale za akú cenu... Navyše neviem, čo Sabina."

Hore na chodbe sa rozsvietilo svetlo. Filip šiel ku schodom, pretože si myslel, že je to Sabina. Na jeho prekvapenie to bola Katy. Bledá a spotená. Hneď za ňou vybehol hore.

„Hej, čo sa stalo? Čo ti je?"

„To nič. Iba zlý sen. Nič mi nie je. Občas sa mi to stáva. Vy ste ešte hore?"

„Už len ja, Richard a Rasťo. Ostatní odišli a Sabina spí v mojej izbe. Naozaj si v poriadku?"

„Hej, neboj sa. Môžem prísť za vami dole?"

„Jasné," povedal jej.

Prikývla mu a vošla do kúpeľne. Filip zišiel dole za ostatnými a dal zovrieť vodu na čaj. Richard ho začudovane sledoval.

„Je v poriadku?" spýtal sa ho nakoniec.

„Povedala, že je, ale nemyslím si. Príde sem za nami."

O pár minút už pomaly schádzala po schodoch. Trochu ju triaslo od zimy.

„Môžem?" spýtala sa a ukázala na voľné kreslo.

Richard jej prikývol. Filip už niesol v ruke šálku čaju a z druhého kresla vzal deku, ktorú jej podal. Hneď sa do nej zababušila.

„Nevadí vám to? Nechcelo sa mi ísť spať," povedala trochu previnilo.

„Vôbec nie. Zlý sen?" povedal Rišo.

Iba mu prikývla a odpila si z čaju.

„Mávaš ich často?" spýtal sa jej Rasťo.

„Občas. Ale v poslednom čase ich je viac a sú oveľa živšie," odpovedala mu a zadívala sa na jeho predlaktie, kde spod rukáva bolo vidno kúsok tetovania.

Všimol si to.

„Mám tam tetovanie, na ktoré nie som hrdý."

„Ukážeš mi ho?"

„Ak ho naozaj chceš vidieť..."

„Iba som zvedavá."

Rasťo si opatrne vyhrnul rukáv. Katy sa nahla nad jeho ruku, aby lepšie videla. Niečo však chcela preskúmať, a tak ho chytila za ruku a pritiahla si ju bližšie. Chvíľu ju pozorne sledovala a trochu obracala, akoby niečo hľadala. Potom mu ju pustila a znova sa uvelebila v kresle.

„Prepáč, myslela som si... Ale to je jedno."

„Čo si si myslela, Katy?" spýtal sa jej Filip.

„Iba som si myslela, že tie moje nočné mory nie sú iba nočné mory. Často sa mi sníva o niekom s takýmto tetovaním, ale on ho má trochu iné. Neviem to vysvetliť. Proste je trochu iné."

„To jeho má výraznejšie kontúry a chvost viac zahnutý?"

„Áno," prekvapene súhlasila Katy s Rasťom.

Filip s Richardom na neho vážne pozreli.

„Kohen," povedal.

„Katy, čo sa ti o ňom sníva?" spýtal sa jej Richard.

„Nič konkrétne. Iba ho vidím. A mám z neho vážne zlý pocit. Kto je to?" spýtala sa nakoniec.

„Niekto, o kom by sa ti naozaj nemalo snívať," vzdychol si Filip, ale viac jej nepovedal.

Nejaký čas ešte zostali dolu v obývačke a rozprávali sa už len o tom, čo si cez víkend uvaria alebo kam pôjdu. Katy onedlho zaspala na gauči. Napokon odišli aj Richard s Rasťom. Filip zostal dolu s Katy a uložil sa v kresla.

Nikto z nich netušil, že o ich spoločnom stretnutí sa dozvedel aj Kohen, ktorý nič nenechal na náhodu.

„Ahoj. Dávno sme sa nevideli," ozvalo sa spoza Rasťovho chrbta, keď sa vrátil domov.

Rasťo okamžite spoznal hlas. Patril jeho žiakovi Danielovi Ulrichovi. Skôr než sa stihol spamätať, ihla mu prenikla cez kožu na krku. Omámený Rasťo skončil v Danielových rukách a vzápätí v jeho dodávke.

„Zdravím, otče," zaznel pozdrav na fare, kde na Richarda čakal jeden z Kohenových ľudí.

Rovnako ako Rasťo, aj Richard skončil o pár minút omámený v dodávke.

Ako prvá ráno vstala Sabina. V hlave jej dunelo, akoby celú noc preflámovala a vypila snáď polovicu baru. Prekvapilo ju, keď videla Filipa aj Katy v obývačke. Chcela si vziať veci a ísť domov, no Filip sa prebral z ľahkého spánku a pozdravil ju.

„Dobré ráno."

„Prepáč, nechcela som ťa zobudiť."

Filip si pošúchal ospalé oči a vstal.

„Vlastne som ani poriadne nespal. Ako sa cítiš?"

„Ako po opici. Asi mi o chvíľu roztrhne hlavu."

„Počkaj tu, niečo ti prinesiem," povedal a pobral sa do kúpeľne, odkiaľ jej priniesol niečo proti bolesti.

Trochu nedôverčivo na neho pozrela, no on jej len prikývol, aby si to vzala, a presunul sa do kuchyne, kde dal vodu na kávu.

„Kde sú všetci?"

„Lara, Tim a Andy odišli ešte v noci a Richard s Rasťom niekedy nadránom."

„Mala by som ísť domov."

„Daj si kávu a porozprávajme sa."

„Urobil to?" spýtala sa smutne.

„Nie."

„Ja... ospravedlňujem sa za včerajšok. Úplne som stratila kontrolu. Zvyčajne sa mi to nestáva.“

„Sabina, poznám ťa ako svoje topánky. Vzhľadom na to, v akej si bola situácii, to bola primeraná reakcia. Ako sa cítiš teraz?“

„Potrebujem to spracovať. Takže Rasťo bol pod priamym vplyvom Kohena asi sedem rokov a potom odišiel. A nikdy nikomu neublížil a nevyužil proti nikomu to, na čo ho Kohen vytrénoval?“

„Nikdy nie úmyselne.“

Sabina vedela, čo znamená takáto Filipova odpoveď.

„Takže ublížil...“ povedala a čakala, čo jej Filip povie.

„Bolo to neúmyselne. Netušil, že mohol niečo také spôsobiť. Mal určitú moc zraniť ľudí.“

„Mal?“

„Neviem o tom, že by ňou stále disponoval.“

„Čo urobil?“

„Chcel pre Kohena získať jedno dievča. Bola to jeho kamarátka. V tom čase netušil, čo presne je Kohen zač, a pokladal to všetko za dobré. No ona vedela, do čoho ju chce namočiť.“

Filip začal hovoriť tichšie a pomalšie než zvyčajne. Dokonca akoby zachrípnutým hlasom.

„Chcela mu pomôcť a dostať ho odtiaľ preč, no neveril jej a nahneval sa. Povedal jej zopár tvrdých slov. Nevedel, že jeho slová jej môžu skutočne ublížiť a spôsobiť jej fyzickú bolesť. Odišla od neho preč. Povedal o tom Kohenovi, ktorý ho ubezpečil, že o nič nešlo a že ona bude v poriadku. Ale nebola...“

„Čo sa jej stalo? A ako sa o tom Rasťo dozvedel?“

Filip sa zhlboka nadýchol. V ústach mal úplne sucho.

„Ona zomrela. Dozvedel sa to až neskôr od jej bratov.“

„Našiel jej bratov? A čo oni? Predpokladám, že ho zažalovali a vďaka Kohenovi sa z toho dostal.“

„Nie. Stretli sa náhodou. Po mnohých rokoch. Sabina, vidím, že v tebe opäť rastie hnev, ale skús si predstaviť, že by si mi vynadala a ja by som zomrel. Ako by si sa cítila?“

„Čo je to za hlúposť? Hrozne. Samozrejme, že hrozne a neviem, či by som si dokázala odpustiť.“

„Tak vidíš. Malo zmysel žalovať Rasťa? To jediné, čo sa dalo urobiť, bolo odpustiť.“

„Neviem si niečo také predstaviť. Čo všetko sa v tých ľuďoch muselo diať. Nikdy mi o tom nepovedal. Keď som sa pýtala, či niekoho zabil, povedal nie. Prečo mi klamal?“

„Pretože to nevedel.“

„Filip. Pýtala som sa ho včera.“

„Ja viem. Včera to ešte nevedel.“

„Nerozumiem. Čo mi chceš povedať? Kto boli jej bratia?“

Filip sklonil zrak.

„Bola to naša sestra.“

V izbe zavládlo hrobové ticho. Po niekoľkých minútach ho prerušila Sabina.

„Musím ísť domov.“

Filip jej len prikývol a nechal ju ísť.

O niečo neskôr sa zobudila aj Katy.

„Hm, dobré ráno.“

„Ahoj. Lepšie?“ spýtal sa jej.

„Áno. Richard už odišiel?“

„Áno. Odišiel aj s Rasťom a pred chvíľou odišla aj Sabina. Iba Markus je ešte u seba hore.“

„Môžem ísť za Richardom?“

„Jasné. Čo si dáš na raňajky?“

„Iba čaj. Chcela by som ísť za ním čo najskôr.“

Filip jej prikývol a šiel do kuchyne.

„Filip?“ zavolala za ním.

„Áno?“

„Čo to máš za prsteň? Nevedela som, že nosíš prstene.“

„Myslíš ten v obývačke? To je z práce. Pôvodne na ňom boli určité dokumenty k jednému prípadu. Teraz je v ňom iba GPS. Aktivuje sa, keď zatlačíš reliéf dnu. Páči sa ti?“

„Áno. Môžem si ho požičať?“

„Môžeš. Len ho nespúšťaj. Je napojený na policajnú stanicu.“

Katy mu prisvedčila. Vypila čaj, prezliekla sa a práve sa chystala preč, keď sa v kuchyni objavil Markus.

„Kam sa chystáš, dievčina?“ spýtal sa jej.

„Chcem ísť za Richardom. Už dlho sme neboli spolu. Myslím, že mám kopu vecí, ktoré by som mu chcela porozprávať.“

„Takže sa nemôžem pridať?“

„Môžeš. Budem rada, ak pôjdeš,“ povedala mu s úsmevom Katy.

Filip zostal v byte sám. Pokúšal sa spracovať všetko, čo sa udialo u neho v byte posledný večer, a mal v pláne vrátiť sa k prípadu.

Plány mu však nevyšli.

Práve keď znova vytiahol papiere k prípadu, niekto zaklopal.

Vysoký muž v čiernom obleku.

„Dobrý deň, pán Simon. Prejdime sa,“ povedal a Filip mal vzápätí pred očami už iba tmu.

Prebral sa kdesi v sklade, sediac na stoličke so zviazanými rukami aj nohami. Ktosi k nemu pristúpil a oslovil ho.

„Pán Simon. Zase ste zlyhali. A tentoraz vo veľkom.“

Muž mu ukázal video, kde boli rovnako ako on každý osve priviazaní k stoličke jeho brat, Rasťo, ktorý mal už krvavú tvár, Sabina, Lara, Tim, vystrašená Katy a vlastne nič netušiaci Markus.

„Pán Kohen, ak sa nemýlim, však?“ spýtal sa ho Filip.

„Správne. Ale zasa strkáte prsty, kam nepatria, pán Simon.“

„Sklamem vás. Vaši ľudia lovili v mojom okrsku. To vy ste tentoraz prekročili hranicu.“

„Á, za to vlastne môže váš brat a ten jeho spolok. Uznajte, nemohol som to nechať len tak. A navyše ma pripravil o môjho najlepšieho bojovníka a to sa predsa nerobí. To akoby som ja pripravil vás o vašu veľmi milú kolegyňu, slečnu Wiliamsovú.“

„Sabina je v tomto nevinne. Nechajte ju na pokoji.“

„Ó, to nie. Práve ona v tom nevinne nie je. Kvôli nej je Rasťo stále na druhej strane a okrem toho slečna Wiliamsová predsa s vami pracuje na prípade. Ale to by som jej odpustil.“

„A čo moja neter? A jej priateľ?“

„Vaša neter je veľmi nebezpečná. A jej priateľ je, nanešťastie, príliš inteligentný na to, aby som ho nechal iba tak odísť. Možno by sa mi zišiel.“

Vo Filipovi to začínalo vrieť. Netušil, čo má Kohen v pláne.

„Na chvíľu vás nechám osamote. Idem privítať aj ostatných hostí. Zatiaľ dovidenia, pán Simon," povedal Kohen a odišiel.

Filip zostal bezmocne sedieť na stoličke.

Kohen sa vybral do miestnosti, kde bola Katy. Vystrašene na neho hľadela, keď sa k nej priblížil. Dívala sa mu do tváre, no keď sa načiahol za ňou, prvé jej do očí udrelo jeho tetovanie.

„Vy budete istotne neter bratov Simonovcov. Veľmi ma teší. Obávam sa však, že vaši strýkovia vám dnes na pomoc neprídu. A čo sa týka vášho priateľa, čakal som, že o vás bude bojovať viac. Mrzí ma to. No nič, zatiaľ sa majte, slečna. Ešte sa porozprávame."

Katy si nebola celkom istá, čo sa to vlastne deje. Stále bola trochu omámená anestetikom, ktoré jej pichli, keď ju spolu s Markusom uniesli kúsok od fary. Obzerala sa okolo seba a pokúšala sa zistiť, kde je. Jediné, čo však videla, boli steny miestnosti, v ktorej bola zatvorená.

Kohen zavítal za Sabinou.

„Slečna Wiliamsová, veľmi rád vás spoznávam. Rasťo má dobrý vkus. Vždy ho mal. Aj malá slečna Simonová bola úžasná žena. Ale láska občas zabíja. Veď to nakoniec asi poznáte. Stretávate sa s tým takmer každý deň. Nemám pravdu?" povedal so slizkým úsmevom a otočil sa jej chrbtom.

„Rovnako ako so zradou, podvodom, nenásytnosťou a túžbou po moci, pán Kohen."

To ho skutočne prekvapilo. Nečakal, že by Sabina čo i len prehovorila, nieto ho dokonca obvinila. Vrátil sa späť k nej a uprene sa jej pozrel do očí.

„Naozaj si myslíte, že ma môžete poraziť? Ale no tak. Nebuďte smiešna," povedal jej do tváre a odišiel.

Ako ďalšiu si vybral Laru. Keď vošiel dnu, zhnusene na neho zazrela.

„Slečna Krúgerová," povedal chladne. „To, že ste prešli výcvikovým peklom, z vás nerobí majstra sveta. Darmo si namýšľate, že dokážete zvládnuť viac ako predtým. Výcvik ľudí nezocelí. Práve naopak. Zlomí ich a oni zostanú zlomení. Mimochodom, váš milovaný Tim to má za sebou tiež."

Kohen vošiel do každej cely. Markusovi pripomenul jeho výčitky voči Katy a jeho strach, že ju nedokáže ochrániť tak, ako by chcel. Timovi stačilo povedať, že je obyčajná bábovka a Lara je oveľa silnejšia než on.

Nakoniec si nechal Richarda a Rasťa.

„Otec Richard Simon. Milosrdný samaritán, ten, ktorý odpúšťa. Dokonca aj vraždu vlastnej sestry. Myslíš, že ti to zachráni dušu? Alebo jej? Alebo dokonca dušu toho

bastarda Rasťa? Vraha a zradcu? Aj tak sa ku mne vráti a tvoja obeta bude nanič. Ak sa on sám rozhodne, tvoja ochrana môže ísť vieš kam," povedal a zabuchol za sebou dvere.

Pobral sa do Rasťovej cely.

„Rád ťa znova vidím. Ospravedlňujem sa za svojich sluhov. Mali ťa iba priviesť, nie ti ublížiť. Ale späť k veci. Vidíš svojich priateľov?" spýtal sa ho a ukázal na monitor, kde bolo vidno všetkých ostatných Kohenových väzňov. „Dobre si to rozmysli. Dám ti ponuku. Pridáš sa späť ku mne a ja ich nechám ísť. Ak nie, poznáš moje postupy. Ale môžem ti osviežiť pamäť. Každého z nich môžem mučiť. Pomaly, bolestivo, a teba nechám sa na to dívať. A keďže tu mám aj slečnu Wiliamsovú, bude to pre mňa ešte zábavnejšie. Nechám ti čas na rozmyslenie."

Rasťo sa bolestne zahľadel na monitor.

Aby mu Kohen dokázal, že to myslí vážne, znova vošiel k Sabine. Vzal stoličku z druhej strany miestnosti a posadil sa oproti nej.

„Čo s vami?" spýtal sa vážne a naklonil sa k nej. Potom znova pomaly prehovoril. „Ospravedlňujem sa. Toto sa vám nebude páčiť."

Dotkol sa jej spánkov. Sabine vrazila do hlavy ostrá bolesť, až ňou trhlo. Rasťo sa v tej chvíli pokúšal vyslobodiť zo stoličky, no bol k nej priviazaný až príliš pevne.

Kohen Sabinu po pár sekundách pustil, no bolesť odchádzala len veľmi pomaly.

Rasťo si uvedomoval, že či sa k nemu pridá alebo nie, Kohen všetkých povraždí. Nikdy nenecháva svedkov ani stopy po svojej špinavej práci.

Po zvyšok dňa už neprišiel ani za jedným zo svojich väzňov. V každom však zanechal hlodavý pocit ich najväčšieho strachu. Sedeli každý sám v prázdnej miestnosti a pokúšali sa nájsť spôsob, ako sa odtiaľ dostať a zachrániť ostatných.

Katy sa pokúšala nenechať sa zničiť myšlienkami, že ju všetci jej blízki opustili. Pošúchala si zviazané ruky za chrbtom a natrafila na prsteň, ktorý si ráno vypýtala od Filipa. V tom zmätku zabudla, že ho má.

Zatlačila reliéf dnu.

V tej chvíli sa na policajnej stanici objavil signál z neho a na monitore krajského vyšetrovateľa sa objavila blikajúca zelená bodka a pri nej Filipovo meno.

Po niekoľkých hodinách samoty sa otvorili dvere u každého z nich a dnu vošli Kohenovi poskoci. Rozviazali ich a odviedli do veľkej haly, kde sa všetci stretli. Každého z nich však pevne držali bojovníci, ktorých Kohen trénoval.

Rasťo niekoľkých z nich poznal. Vedel, že bojovať s nimi nemá zmysel. Boli vytrénovaní bojovať tvrdo a neúprosne a nikto z nich nikdy neprešiel podobným tréningom. Ani on sám si už nebol istý vlastnými schopnosťami.

Filip pohľadom zablúdil ku Katy. Nenápadne mu prikývla. Tim sa zničene díval na Laru. Markus sa v tom zmätku pokúšal nájsť aspoň nejaký zmysel a očami prechádzal po tvárach svojich priateľov. Tiež zostal hľadieť na Katy.

Rasťo sa zlomene zadíval na Sabinu, ktorá ako vždy bola odhodlaná bojovať až do konca, nech by to stálo čokoľvek. Richard stál so sklonenou hlavou a zatvorenými očami.

Kohen bol majster v tom, ako ľudí privádzať do šialenstva bez toho, aby sa ich čo i len dotkol, a tak ich tam nechal v tichu stáť niekoľko dlhých minút.

Po chvíli sa Filip obzrel za Richardom. Keď ho uvidel, iba si vzdychol a urobil to isté, čo on. Sklonil hlavu a zatvoril oči.

Zachytila to Lara aj Tim. Obaja zareagovali rovnako.

V miestnosti zavládla zvláštna atmosféra. Všetci to cítili. Katy aj Rasťo si to uvedomili a pridali sa k nim. Iba Sabina a Markus nevedeli, čo presne sa deje, no urobili to isté, čo ich priatelia.

Ich väzniteľov to zmiatlo.

Kohen sa začal nervózne obzerať. Aj on to cítil. Hnev ním priam lomcoval.

„NIE!“ skríkol. „Zabite ich! Všetkých!“

Zdvihli hlavy a so smutným úsmevom sa pozreli jeden na druhého.

Kohenovi bojovníci vykonali rozkaz a ich meče v sekunde prenikli telami obetí.
Na moment sa všetko zastavilo. Zavládlo hrobové ticho.
V tej chvíli vrazila dovnútra jednotka rýchleho nasadenia. Kohenových ľudí okamžite zaistili a Filipa s ostatnými odviezli sanitky.

O niekoľko dní neskôr sa na jednotke intenzívnej starostlivosti prebral Markus. Vedľa neho sedela žena, ktorú poznal iba z fotografie. Keď otvoril oči, rýchlo zavolala lekára.

„Ako sa cítiš?“

„Kde... kde sú ostatní?“ spýtal sa zachrípnuto.

„Pamätáš si, čo sa stalo?“

„Kohen nechal všetkých zabiť. Potom si spomínam iba na hluk a zmätok.“

„Áno. Hneď potom tam vrazila polícia a všetkých zaistila," povedal lekár a po chvíli odišiel.

Markus zostal sám so ženou.

„Ste Katyina mama, však? Kde je? Je v poriadku?"

Pokrútila hlavou a rozplakala sa.

Dnu vošiel neznámy muž s kávou v ruke. Keď ju uvidel, rýchlo položil kávu na stolík a objal ju.

„Ty budeš zrejme Markus. Som Felix Monro, Katyin otec. Veľmi ma to mrzí, Markus, ale nikto z nich to neprežil. Aj ty si prežil iba zázrakom."

„Nikto?"

„Bohužiaľ. Katy zomrela pár hodín po tom, čo vás previezli do nemocnice."

Markus zalapal po dychu a pokúšal sa spracovať, čo práve počul.

„A čo Filip? Ako to, že nikto neprežil? Ja tomu nerozumiem. Prečo ja?"

„Markus, upokoj sa. Veľmi ma to mrzí."

„Nie. To nie. Prosím. Všetci?"

Z nemocnice ho prepustili až o niekoľko dní, takže na pohrebe nebol. Aj preto jeho prvé kroky viedli práve na cintorín.

S Katyinou mamou zostal niekoľko mesiacov v kontakte a tiež sa dohodli, aby zostal vo Filipovom byte tak dlho, ako bude chcieť. Markus sa ponúkol, že sa postará aj o Krásku.

V byte však nebolo jednoduché vydržať. Bol plný spomienok, ktoré mučili jeho srdce. Na stole a poličkách zostali Filipove papiere. S políciou sa dohodol, že ich pretriedi a prinesie. Nechali mu toľko času, koľko bude potrebovať.

Keď sa ich pokúšal dať dohromady, našiel aj Filipove staré fotky. Našiel medzi nimi aj jednu, kde boli všetci štyria súrodenci. Z nich jediná bola dnes nažive Katyina mama. Všetci ostatní sa stali obeťami toho istého človeka.

Ako sa tak díval na tú fotografiu, niečo v ňom sa zlomilo. Akoby v tej chvíli chcel zbúrať celý svoj starý život a vybudovať nový, úplne odlišný.

Nebol to viac len študent psychológie. Bol to muž plný smútku a bolesti, odhodlaný bojovať.

O desať rokov neskôr

Uprostred búrlivej zábavy vstúpil do baru muž a predieral sa davom až k barovému pultu. Objednal si dvojitú škótsku a obzeral sa okolo seba, akoby niekoho hľadal.

„Čakáte na niekoho?“ spýtal sa ho barman.

„Vlastne hľadám majiteľa. Je tu?“ spýtal sa muž.

„Môžem to zistiť.“

„Ďakujem. Povedzte mu, že ho prišiel navštíviť starý priateľ.“

Barman mu prikývol a pobral sa dozadu. Po chvíľke sa vrátil a zaviedol muža dnu.

„Bol som zvedavý, ktorý z mojich starých priateľov si na mňa spomenul,“ povedal s úsmevom majiteľ a otočil sa k mužovi.

Ten mal už v rukách meč a bez váhania mu ho zapichol do hrude.

„Markus. Dúfam, že si spomínate, pán Kohen,“ povedal tvrdo, nechal ho na zemi samého a odišiel preč, akoby sa nič nestalo.

Pri odchode ešte mával na barmana a zmizol v dave.